

Všechno mohu

Mons. Pavel Dokládal
farář v Koclířově

Adalbert

měsíčník královéhradecké diecéze

3/2022 / ročník XXXII / 29 Kč

10 Řekni mi, co čteš ...

22 Synoda o synodalitě

15 Svatý otec: Práce je nezbytná pro náš růst

18 Seriál: Řeholní řády a kongregace diecéze (3)

S velkou radostí a vděčností Pánu Bohu
oznamujeme, že byla ukončena

**diecézní část
beatifikačního procesu**

SM Elišky Pretschnerové OSF

Slavnostní mší svatou chceme poděkovat
nejenom za dar života sestry Elišky,
ale i za všechny milosti obdržené
během práce na tomto procesu.

sobota

28. 5. 2022

od 11:00

**katedrála
Ducha Svatého**

Hradec Králové

Přijďte děkovat a radovat se s námi.

(Z obsahu

- 5 **rozhovor**
V co nejkratším čase, s co nejmenší námahou, co největší věci
Mons. Pavel Dokládál
- 10 **jak to vidím já**
Řekni mi, co čteš ...
- 12 **evangelizace**
O Večerech chval
- 14 **Svatý otec**
Téma příštího jubilea 2025
- 15 Práce je nezbytná
- 18 **seriál**
Řeholní řády a kongregace v královéhradecké diecézi (3)
- 22 **pastorace**
- 26 Úvahy nad Krédem (5)
- 27 **synoda**
Naslouchat sobě i Duchu Svatému
- 30 **PMD**
Misijní postní modlitba
- 31 Charitní listy

Evidenční číslo: MK ČR E 10261.
Měsíčník. Vydává:
Biskupství královéhradecké,
Velké náměstí 35,
500 01 Hradec Králové.
Adresa redakce:
Tiskové oddělení, Velké nám. 35,
500 01 Hradec Králové,
tel.: 495 063 422,
e-mail: adalbert@bihk.cz
Šéfredaktor: Pavel J. Sršeň

Sazba: Pep-in, s.r.o.
Tisk: Tiskárna v Ráji, s. r. o.,
Semtín.

Cena: 29 Kč.
Roční předplatné: 319 Kč.
Bank. spoj.: Raiffeisenbank, a. s.,
Hradec Králové,
č. ú. 1016004393 / 5500,
variabilní symbol 551,
specifický symbol je evidenční číslo
čtenáře (viz adresní štítek).

ISSN 2570-7531

Diecézní část beatifikace sestry Elišky Pretschnerové směřuje k závěru

Milí přátelé, bratři a sestry,

chci se s vámi podělit o velkou radost – v květnu dá-li Bůh dokončíme diecézní část beatifikačního procesu naší sestry Elišky Pretschnerové OSF.

Proces je veden v královéhradecké diecézi už od roku 2001, sestra Eliška se v této diecézi narodila – v Nových Zámčích u Nymburka roku 1911, i zemřela – v Hoješíně u Seče roku 1993. Pohřbena je ve Slatiňanech u Chrudimi.

V procesu bylo vyslechnuto mnoho svědků jejího života, kteří ji charakterizují jako sestru, která se nebála velkých věcí a brala zřetel na ty nepatrné, malé. Ukazuje se jako „Žena velkých perspektiv s životním cílem být prostým, malým člověkem“. A to o ní opravdu platí: velká i malá. Jako františkánka milovala a žila s Církví své doby, zasadila se o uplatnění závěrů II. vatikánského koncilu, doma i ve farnostech. A přitom jí neunikli potřební lidé žijící v její blízkosti, byla připravena vždycky posloužit. Jsem přesvědčena, že dnes by se naplno zapojila do synodálního procesu, ke kterému nás volá papež František. Vždycky zdůrazňovala dialog, nebála se ho a učila sestry i ostatní věřící spolu mluvit a komunikovat.

Mnoho z nás pocítilo její obětavou lásku, mnohým z nás vrátila radost a pomohla nám na naší životní pouti. Vnímáme, že je nám vzorem a že je nám blízká, že nás může vést i ve zmatcích této doby. A přejeme si, aby sestru Elišku poznali další lidé. Především dnes, ve všech epidemiích dneška. Nedávno jsem slyšela úvahu otce biskupa Josefa Kajneka, který řekl, že „*sestra Eliška zvítězila proto*“, – a citoval otce arcibiskupa Otčenáška – „*že dovedla vybalancovat náročné životní peripetie až tak, že se jí staly povzbuzením k rychlejšímu duchovnímu růstu a hlubšímu a důvěrnějšímu spojení s Bohem*.“ A to je pravda. Sama si napsala: „*Stát se svatým znamená být napojen na proud Církve dnešní doby. Milovat Krista znamená milovat ho tak, jako by žil mezi námi jako člověk dnešní doby*.“ Tomu odpovídal její životní styl. „*Jsem v duši klidná a šťastná – chci jít za Ježíšem a milovat ho ve všech jeho bratřích*.“

Zdá se mi, že všichni potřebujeme toto umění „vybalancovat“ svůj život do krásy Božího dítěte. Každý po svém, podle svého stavu a darů. Eliška by nám mohla být cestou. Často se modlíme „*věřím ve společenství svatých*“. Svatí jsou lidé stejní jako my, ale jsou už u Boha, vidí jeho tvář, jsou to naši přátelé, kterým se můžeme svěřovat a oni budou naše prosby a potřeby přednášet před Pána. Vztah ke svatým je vždycky věcí důvěry, tak vzýváme Pannu Marii, svatého Josefa, svoje osobní patrony a pomocníky, můžeme vzývat i sestru Elišku. Bude ráda naší přítelkyní, bude nám žehnat a bude se za nás přimlouvat u Božího Srdce.

Těším se 28. května v katedrále Ducha Svatého na setkání s každým z vás!

sestra Zdislava Nosková OSF)

V co nejkratším čase, s co nejmenší námahou, co největší věci

Ten den si pamatuji, jako by to bylo včera. **Mons. Pavel Dokládál** dorazil do redakce s dobrou náladou, která ho provází snad celým životem, a s krabicí koláčů. Kolegové byli nadšeni, jen více takových návštěv. Dobrá zpráva, napadlo mě, šikovná evangelizace. Představenému národního apoštolátu Fatimy bylo tenkrát rovných 60 let a Koclířov byl už pojmem.

Fatimský apoštolát je katolické hnutí, vycházející z událostí v roce 1917. U portugalského městečka Fatima asi 100 km severně od Lisabonu, blízko Atlantického oceánu, se třem malým pasáčkům zjevila Panna Maria. K prvnímu zjevení došlo za první světové války, 13. května 1917. Podle svědectví dětí Panna Maria předpověděla konec války a pomoc všem, kdo se k ní obrátí v modlitbách. Zjevení pokračovala až do října, vždy třináctého v měsíci, vždy ve stejnou hodinu. Mimořádné události církev dlouhodobě prověřovala a v roce 1930 se za jejich platnost plně postavila. Zjevení skrze malé pasáčky, u městečka pojmenovaného po dceři proroka Mohameda Fátimě, se stalo světovým poutním místem. Ve velké úctě měl Fatimskou Pannu Marii papež Jan Pavel II. Atentát, spáchaný na něj 13. května 1981, chápal jako její zásah do svého života. Začal se tím hluboce zabývat, ve Fatimě potom osobně vyzval k uskutečnění světového hnutí a myšlenky Fatimy se začaly organizovaně šířit po celém světě. V současné době má svoji národní Fatimu 110 zemí.

77 Začal tenkrát svoje vyprávění Pavel Dokládál ...

V roce 1990 přijel z Německa, kde už bylo hnutí rozvinuté, do Brna inspektor

Fatimského apoštolátu. Vystoupil v katedrále, měl přednášky a také se zajímal o to, kdo by byl vhodný ujmout se jeho organizace u nás.

77 Naše poutní místo je známé tím, že tam lidé jezdí s krabičkami, protože si odvázejí zákusky z naší domácí cukrárny, na koláče jezdí. Máme vlastní restauraci, tam jsem začínal, čepoval jsem pivo, tenkrát mně to tak nešlo!

Poslali ho za mnou do Šlapanic, to je předměstí Brna. Zaklepal na dveře fary a vznesl památný dotaz, který jsem si nechal třikrát zopakovat: „Přijmete Pannu Marii?“ Jak stál na schodech fary, zprvu jsem nechápal, co chce, snad jít na oběd? Ale odpověděl jsem ANO. Přijal jsem Pannu Marii, potom jsem byl ustanoven a na zelené louce se vytvářela celá národní struktura. To už jsem byl v Třebíči.

Později jsme dostali opuštěný klášter Kongregace Školských sester sv. Františka v Koclířově. V současné době máme sedmnáct center ve všech diecézích, vlastně ve všech krajích, a každé regionální centrum má zase pod sebou místní modlitební skupiny ve farnostech. Je to síť, napojená na Světový apoštolát Fatimy a na Svatý stolec, který nad tím drží ruku zřizovatele. Naším zřizovatelem je ČBK.

77 Když už je řeč o Koclířovu. Jsou to bývalé Sudety, německy Ketzelsdorf. Vám se prý do toho „Kocourkova“ příliš nechtělo.

Tehdejší můj asistent Petr Procházka dostal tuto nabídku od sester v době, kdy už byl klášter jako jejich majetek prázdný. My jsme už tehdy konali mnoho evangelizačních pořadů v kinech, divadlech, v sálech kulturních domů. Republiku jsem měl za pět let, co jsme organizovali Fatimský apoštolát, proježděnou křížem krážem. A on Koclířov. Říkám: „Petře, prosím tě, všude už jsme byli, co tě to napadlo, kde to je?“ Pak jsem zjistil, že jsou to opravdu bývalé Sudety, kousek od Svitav. Volný překlad Kocourkov, do Kocourkova! No, jeli jsme se tam podívat. Klášter ještě jakž takž stál, ale tráva do pasu, dva roky už tam nikdo nežil. S kým tady budeme začínat? Jedna

☛ Mons. Dokládál chová k papežům velkou úctu, k níž vede i všechny lidi, bez ohledu na jejich víru. Proto organizuje i časté poutě do Říma.

negramotná babička a dědeček, který odcházela do domova důchodců. Co naplat. Všem našim členům, bylo jich už tenkrát v republice asi šest tisíc, což nebylo málo, jsem napsal, aby do Koclířova dovezli všechno, co doma nepotřebují. To byl neskutečný chaos! Skříně, které se rozsyぱávaly, když jsme je skládali, příbory, hrnce, ale tím jsme začali, takovou úplně pionýrskou službou. Do toho přijel, srdce plné lásky, arcibiskup Karel Otčenášek, pronesl: „*Tak žehnáme, ať se dílo daří!*“ a zase odjel.

Staré věci jsme postupně obnovovali, vyměňovali a bez jakékoliv dotace, církevní nebo státní, se podařilo našimi aktivitami sídlo národního apoštolátu vybudovat. Naše poutní místo je známé tím, že tam lidé jezdí s krabičkami, protože si odvázejí zákusky z naší domácí cukrárny, na koláče jezdí. Máme vlastní restauraci, tam jsem začínal, čepoval jsem pivo, tenkrát mně to tak nešlo! A moje pastorační asistentka Lenka Ferbyová tam vařila na kamnech v takové té kostce, jak se na vesnicích stavěly prodejny Jednoty, sama 300 obědů pro družstvo. Abychom byli schopni se uživit, chovali jsme kozy, ovce, vůbec jsme to neuměli. Lidé příjížděli pomáhat, na brigády, a tak se krok za krokem podařilo vytvořit z Koclířova standardní poutní místo se vším všudy. Ubytováním pro exercicie nebo rekreace, restaurací, máme dva vytápěné kostely. Farní sv. Filomény a sv. Jakuba už byl

připraven k demolici. Pan biskup mně řekl: „*Zbourat, ať se nestane neštěstí!*“ Ale podařilo se ho opravit, bohudíky.

” Třeba koordinovat sto čtyřicet autobusů v Římě při Velkém jubileu, a přitom neztratit řeč, ani město, prostě nic. A zase VŠECHNO MOHU. Já si to nevymyslel, vždy jsem byl povolán vedením Církve ...

” Vy prý jste si na ten kostel vymodlili státní dotaci, a to tak, že se tomu ani nechce uvěřit.

Na biskupství v Hradci Králové byl v té době Ing. Jan Uhlíř, ekonom. Když jsme vznesli dotaz, co máme dělat, odpověděl: „*Modlete se!*“ My jsme to vzali vážně a skutečně dennodenně jsme se modlili za zázrak stupně A, což byla záchrana toho kostela. A následovala záchrana stupně B, za obnovu života občanů a farnosti. Ten zázrak se opravdu stal, i ten způsob, jakým jsme tu dotaci dostali. Za tři měsíce musela proběhnout celá rekonstrukce, bylo to vázané na ten

rok, bylo to sedm a půl milionu Kč. Podařilo se to díky našemu jáhnovi Arsenu Kostanjanovi. Přišel k nám z arménské Jerevanu, kde byl stavebním inženýrem, vedl tam tři tisíce lidí ve stavební firmě. Tady vystudoval teologii, stal se trvalým jáhnem. U nás byl ředitelem, uplatnil plně svoje zkušenosti ve stavební firmě, a tak se to skutečně stihlo a kostel se zachránil. Takže u nás jsou vlastně dvě centra. Fatimský národní apoštolát a starobylé poutní místo sv. Filomény, která má tradici v německých farnostech v bývalých Sudetech. Velké poutní slavnosti se v Koclířově konaly už od roku 1845. A nám se to všechno podařilo k mým šedesátinám. Centrum fungovalo, poutě se obnovily. Pěkný dárek.

Uplynulo deset let a Světový apoštolát Fatimy, Fatimský apoštolát v ČR a nakladatelství Flétna vydali knihu VŠECHNO MOHU ... (Filipským 4,13). Jejím autorem je Mons. Pavel Dokládál, tentokrát už sedmdesátník.

” Dovolte, abych začala možná trochu kacířsky. Do titulu knihy jste zvolil slova sv. Pavla: „*Všechno mohu v tom, který mi dává sílu.*“ Patří k často citovaným a křesťané se jimi navzájem povzbuzují. Verš se stal ale také nástrojem vyznavačů falešného evangelia prosperity. Křesťané podle nich mají žít na tomto

◀ O pestrém životě Pavla Dokládala mluví jeho kniha Všechno mohu.

◀ Mons. Pavel Dokládala je především knězem Kristovým.

světě v bohatství a úspěchu. Dokázat to mohou a usilovat o to mají právě proto, že „všechno mohu v Kristu, který mi dává sílu“.

Tedy moc povzbuzených křesťanů kolem sebe zrovna nevidím. I já, se svým životním primičním slovem Filipským 4,13, mám ve svých 70 letech, a navíc v koronavirové době, co dělat, abych udržel entuziasmus pro povolání a poslání. Snadné to nebylo nikdy během těch 50 let, které kniha mapuje, ale právě to povolání, tak zřetelné a mimořádné nejen předurčilo můj život,

◀ Brno, rok 1975, kněžské svěcení.

ale stále jej provází. Takže VŠECHNO MOHU. A ke sv. Pavlovi připojuji moji milovanou průvodkyni, Pannu Marii z Ain Karem. Historické vesnice jihozápadně od starověkého Jeruzaléma, kde podle křesťanské tradice pila vodu z horského pramene Panna Maria a kde se také setkala se sv. Alžbětou. Mariino „fiat“ je totéž jako Pavlovo „všechno mohu...“.

77 Kniha s bohatým fotografickým doprovodem zachycuje události v letech 1969 až 2019. Máte fenomenální paměť nebo si píšete deníky? Publikace je plná jmen, časových údajů, až filigránských detailů popisovaného dění. Její psaní vám muselo zabrat spoustu času i energie. Nepředpokládám, že obojího máte na rozdávání.

Na tuto otázku nemohu reagovat zcela pravdivě, tak jen naznačím. Jednou jsem se stavoval ve španělské Ávile, viděl srdce sv. Terezie roztržené „infarktem“ lásky k Bohu a vrylo se mi do paměti její životní krédo: „V co nejkratším čase, s co nejmenší námahou, co největší věcí“.

Dodávám, že paměť mám takovou, že jsem po celou školní totalitní docházku obstál s jedinou básničkou, s její první slokou: „A hrdý buď, žes vytrval, žes neposkrvnil ústa ani hrud falešnou řečí“ (S. K. Neumann). To odpovídá i mým znalostem jazyků. Snadněji bych nový vymyslel, než se nějaký naučil. Ale to,

o čem píši v knize, a nejen to, jsem tak silně prožíval a doprovázel modlitbami, že se mi to usadilo v paměti. Pak už stačilo jen psát či hovořit a šlo to. Kniha byla hotová raz dva. Díky mému zpovědníkovi P. Janu Linhartovi, který když musel mnoho let poslouchat moje hříchy a životní situace, tak mě důrazně vyzval, abych to sepsal.

77 Svě vzpomínání jste rozdělil do šesti oddílů, závěrečný epilog napsala „oči-ma a srdcem“ Hana Frančáková. První čtyři oddíly jsou životopisem rodáka

◀ Zkušený poutník...

Nejšťastnější je Mons. Dokládál v Koclířově, kde se svým fatimským týmem vybudoval nevšední dílo s významným mezinárodním přesahem.

ze severomoravského Jeseníku, do roku 1947 Frývaldova. Další dva jsou osobním životním svědectvím přímého účastníka událostí, z nichž na některé už jsme možná pozapomněli.

Tuto otázku považuji za stěžejní. Vážím si toho, že jste to rozpoznala. Nejprve mimořádné povolání v sedmnácti letech, pak dosažení cíle, tedy kněžství, a patnáct let pastorače za totality. Prostě VŠECHNO MOHU. Víc mně jaksi nedocházelo a Šlapanice to korunují. Pak Třebíč. Čerstvě počaté dílo Fatimského apoštolátu se tady rodí a roste. Až přichází Koclířov. Kdo a jak ho „zařídil“, to je tajemství. Panna Maria určitě, ale sv. Filoména? Teď je stále jasnější, že asi také.

Pak Karel Otčenášek a s ním sestra Milada Kopecká, tedy královéhradecké biskupství a Školské sestry sv. Františka, a už tu máme podle obsahu V. oddíl. Události v životě Církve „utvářené“ od Panny Marie z Koclířova. Jsou úžasné, ale s klidným srdcem mohu říci, takových je hodně. Mnozí jiní kněží, laici je také zajišťovali, a i s těmi, co já popisuji, často upadají v zapomnutí. Měly význam ve svůj čas a je dobře, že je kniha mapuje a svým způsobem archivuje. Je v nich vidět mimořádná pomoc. Často jsem se pohyboval, a to stále trvá, jaksi na hraně, ale tím zázrakem je, že jsem nikdy nespádl za hranu. Za to Pánu Bohu, Panně Marii a všem svatým moc moc děkuji.

A pak ten klíčový VI. oddíl. To prosím, kéž by bylo pochopeno. To je rozhodující. Do konce celá kniha, celé kněžství, celý Koclířov se stal především jen kvůli těm dvěma: Eucharistie (NEK 17.10.2015) a Panna Maria (Fatima 7. 10. 2017). Jsou to pilíře bezpečí. A vše umocněno a trvale pečetěno v Římě 13. 11. 2019 v Koruně sv. Anežky České, trvale uloženo u hrobu sv. Petra. Církev ukotvená mezi dvěma sloupy.

A pak číslo plnosti VII. Křesťanská tradice zná sedm ctností, sedm darů Ducha svatého, sedm hlavních hříchů, sedm

svátostí aj. Sedmý je epilog. Velká výzva pro každého čtenáře. Moje dlouholetá asistentka Hana Francáková, dovolím si citovat, v jeho závěru napsala „*Otec arcibiskup Karel Otčenášek do konce života odevzdával a připomínal důležitost svatodušního spřátelování. Ideu všeobecného univerzálního katolického spřátelování, tedy vzájemné lásky všech se všemi, a především s Bohem. Otec Pavel často ve svých promluvách a zamýšleních připomíná jedinou účinnou vakcínu pro všechny, ke které se však dobrovolně (jinak to není možné) hlásí stále méně a méně lidí. A tou je pokání. Nic více a nic méně, než dávat vlastní – osobní – i obecné věci do pořádku podle cesty, pravdy a života. Podle Boha zjeveného nám ve Vykupiteli a Spasiteli Ježíši Kristu.*“

Mikrofon se stal jeho nedílnou součástí.

Knihou „prorůstají“ vaše moravské kořeny, od dětství a mládí, přes studium v litoměřickém semináři, kněžské začátky. Zdá se, že byly a jsou vaší jistotou.

Absolutní jistotou je pro mě především druhý příchod Krista, který už mám přede dveřmi a tím pro mě skončí vše, co znám a čemu rozumím. Vstoupím do zcela nového, jehož je garantem Pán můj a Bůh můj a bude to věčné – věčnost. Nakonec On mě znal ještě před stvořením světa (Ef 1,3). Povolal mě tak neodbytně, bylo to v dominikánském kostele sv. Michala v Brně pod Petrovem. A vždy, i na každé hraně, mě udržel. Jen abych obstál

Ⓛ Biskup Karel Otčenášek svěří Mons. Pavlovi velké dílo.

Ⓛ Vše o stavbě nové kaple na www.capelinha.cz

i ve chvíli smrti. Jeho osobního druhého příchodu pro mě.

77 Cesta za kněžstvím Mons. Pavla Dokládala vedla příslovečně *per aspera ad astra*, přes překážky ke hvězdám. Zdotat protivenství a nástrahy totalitní moci, viz *Pacem in terris*, a neustoupit ani o krok. Pro ty, kdo tu dobu neprožili, je těžké si ji představit.

Považuji za hodně nespravedlivé, když mám na internetu pod svým jménem pořad StB. Věřím, že Bůh posoudí lépe než někteří „chemicky čistí“ jaký to byl boj a zápas. Možná i někdo jiný, kdo byl odsouzen za to, že bojoval, je na tom podobně. Já jsem vše vždy otevřel i před lidmi. Je to také v knize.

77 Fatimský apoštolát v České republice a Koclířov, to jsou témata na samostatné pojednání. Bývalý klášter v malé vesnici u Svitav změnil život nejen vám. Vydal jste se tam jako pastýř se stádečkem nejvěrnějších a dnes jsou jich tisíce.

Koclířov měl na počátku zvláštní prorocství. A myslím, že se stále naplňuje, tak jako samotný příslib Panny Marie ve Fatimě: „*A nakonec mé Neposkvrněné Srdce zvítězí...*“ (13. 7. 1917).

77 A ještě jedno téma nemohou nezmínit. Z moravského velebného pána se stal profesionální poutník, koordinátor

národních poutních cest. Protože cesta je cíl?

A to je také mimořádné. Třeba koordinovat sto čtyřicet autobusů v Římě při Velkém jubileu, a přitom neznat řeč, ani město, prostě nic. A zase VŠECHNO MOHU. Já si to nevymyslel, vždy jsem byl povolán vedením Církve, nikdy ne sám, ale vždy to chtělo říci jedině – ANO. A přece tak často se nabízelo NE. Nejde, nemohu, neumím, neznám. V knize zdaleka není vše, to by bylo na padesát dílů a všechno by se v tom pak ztratilo. Chci a toužím po jediném. Abychom se vraceli k VI. oddílu. Abychom pochopili, že máme uzavřenou smlouvu s Bohem v Eucharistii, že jsme jako Česká republika svěření Bohu skrze Neposkvrněné Srdce Panny Marie a vše máme zpečetěno u hrobu sv. Petra našimi otisky. A to stále trvá. To vždy bylo v úplné shodě, potvrzené naší duchovní vládou, ČBK, našimi pastýři. To platí, dokud to někdo neodvolá. Věřím, že to platí i v této těžké době.

Eva Zálešáková)

Život Mons. Pavla Dokládala je zvláštním způsobem propojen s Eucharistií a Pannou Marií, dvěma pilíři Církve, jak je ve svém prorockém snu spatřil spatřil sv. Jan Bosco. Tři ústřední témata knihu VŠECHNO MOHU... (Filipským 4,13) proto symbolicky uzavírají. Eucharistie, Panna Maria a Církev.

Mons. Pavel Dokládal

(*3. 3. 1952, Jeseník) je český římskokatolický kněz, dlouholetý duchovní správce v Koclířově a představený Fatimského

apoštolátu v České republice. Vystudoval gymnázium a po maturitě v roce 1970 vstoupil do litoměřického semináře. Po skončení studií přijal 29. června 1975 v Brně kněžské svěcení. Posléze působil jako kněz v různých farnostech brněnské diecéze. Kaplanoval v Tišnově a Ivančicích, poté byl ustanoven jako administrátor do farností Český Rudolec, Matějovec a Lipolec. Následovalo znovu kaplanování v Jaroměřicích nad Rokytou, poté s dekretem faráře cesta do Drnholce, Pasohlávek a Jevišovky. Od roku 1982 působil ve Šlapanicích u Brna, kde pořádal biblické hodiny pro dospělé, zavedl mše pro děti a, jenom pro zajímavost, k bířmování připravoval herečku Libuši Šafránkovou. V roce 1990 začal vést Fatimský apoštolát v České republice a byl přeložen do Třebíče, kde později napomohl ke vzniku katolického gymnázia. Od roku 1995 je duchovním správcem farností v Koclířově, od 1. února 2008 jako tamní farář.

Řekni mi, co čteš ...

... a já ti řeknu, jaký jsi

Toto rčení jsme jistě slyšeli nebo sami pronesli v mnoha obměnách. A jistě na tom něco je. A proč vůbec tato úvaha? V dětství i mládí jsem si zapamatoval, že březen je měsíc knihy. A protože to byla akce komunistického režimu už někdy od 50. let, tak po revoluci nastala změna a zavedl se březen – měsíc čtenářů, měsíc knihoven. Jelikož jsem docela knihomol, nechci to nechat jen tak, totiž:

Řekni mi, čteš vůbec něco?

Jsem v kontaktu se středoškoláky, a když se jich ptám, co čtou, tak kromě povinné četby jsou mírně v rozpacích. A já mám malý svátek, když si mohu pohovořit s mladíkem, který nejen že hodně čte, ale ještě má evidentně dobrý vkus a čte kvalitou. Taky si vzpomínám, jak jsem při jedné vyučovací hodině viděl studentku číst si knížku pod lavicí. Nechal jsem to bez komentáře, ale měl jsem v duchu chuť ji vlastně pochválit, že vůbec čte, i když poněkud mimo.

Musím také říci, že mne trochu děsí lidé, kteří v životě nepřčetli jedinou knihu. U každého příběhu čekají, až ho někdo nafilmuje a myslí si, že za dvě hodiny „přelousknou“ to, čím by jinak procházeli třeba dva týdny v tištěné knize. Je to obrovská škoda, protože jen postupné čtení nás uvádí do děje se všemi jeho detaily, rozvíjí fantazii a jaksi nenápadně nás obohacuje o solidní slovní zásobu. Jen na filmech krníme – (od slova zakrňt).

Co jsi přečetl naposledy?

Pamatuji se kdysi na jeden rozhovor se svým zpovědníkem. Ptal se mne: Co jsi naposledy přečetl? A já tehdy začal vyhýbavě. No, na nočním stolku mám tu a tu knížku, právě čtu tuto... Ne, to mne nezajímá. Chtěl bych vědět, jakou

(...mám malý svátek, když si mohu pohovořit s mladíkem, který nejen že hodně čte, ale ještě má evidentně dobrý vkus a čte kvalitou

jsi skutečně dočetl? A já mu v tu chvíli muset odpovědět, že nevím... A on takto nastavil velmi pravdivé zrcadlo vůči mé nedůslednosti a lenosti. Nestačí něco nakousnout, ale sníst, nestačí se pro něco nadchnout, ale taky to dovést do konce. Kolik dobrých předsevzetí a nápadů zůstalo jen našich myšlenkách... Vidíte, i kniha se může stát pomůckou v našem zpytování svědomí.

Co stojí za přečtení?

Bohu díky za tuto dobu, kdy je takový obrovský výběr, že nám na to život nestačí. Nebojme se klasiky, i když vše má svůj čas. V dětství a dospívání jsem miloval sci-fi a cestopisy, jako i životopisy svatých, později dobré romány, nejraději z anglosaského prostředí a kolem čtyřiceti jsem konečně dozrál na ruskou klasiku – od skvělého Leskova, přes Tolstého k Dostojevskému. V poslední době mám rád jak beletrii, tak literaturu faktu. Například takový Timothy Snider najde těžko konkurenci.

Netroufám si někomu něco radit, pokud mne sám o to nepožádá. Snad jen všeobecnou radu. Hleděme skutečnou

kvalitu. Jeden knihkupec mi říkal: není čas, já už nečtu dobré knihy, já čtu jen ty nejlepší... A které to jsou? Ty, které mne donutí k zamyšlení – ať je to pohádka, legenda nebo historické pojednání. A pak, hleděme autory, kteří opravdu umějí psát. Ty, jejichž stylistika, jazykové vybavení i fantazie nás skutečně povznesou. Neztrácejme čas vším, co nám přijde pod ruku, ale věnujme se tomu, za co stojí dát peníze i čas.

Čtení jako modlitba?

Jistě, i to je možné. Modlitba má spoustu podob. A kromě toho, že se můžeme modlit sami nebo s druhými, svými slovy nebo naučený text, v kostele i v přírodě, potichu i nahlas, v radosti i bolesti, tím, že mluvíme i mlčíme nebo čteme a meditujeme.

Bibli chápeme jako Boží slovo. Prosím, nespokojme se s tím, že mu nasloucháme při mši svaté. To je málo. Potřebujeme vše vnímat také v souvislostech. Když si v ní postupně čteme a rozjímáme, tak v tomto vnitřním dialogu konečně necháme promlouvat Boha k naší mysli i srdci. Pak je to také krásná a sytící modlitba. Podobně, když si vezmeme jinou duchovní literaturu, je to sice slovo lidské, ale jsou zde cenné zkušenosti těch, kdo duchovně žijí. Když je necháme proniknout do života, přitáhne nás to k Bohu.

„*Nahé jsou všechny národy bez knih a nemohou zápolit beze zbraně s protivníkem našich duší,*“ pronáší o slovanském překladu evangelií slavný Proglas sv. Konstantina. Slabým se tak stává i každý jednotlivec, který se nesytlí z Božího slova nebo dalších dobrých textů.

A tak vám všem přeji dobrou knihu do ruky a Boží pomoc do všech situací.

S pozhennáním

P. Jan Linhart)

Kovář Petr Štáfl chce dokončit křížovou cestu do Velikonoc

Petr Štáfl ve své kovárně v Uhrách usilovně pracuje na tvorbě exteriérové křížové cesty, která bude vycházet z Hesova a cíl bude mít na náhorní planině mezi osadami Uhry a Dvorek, odkud je nejhezčí pohled na široké panorama města. Podnět k uměleckému činu mladému kováři dal příbyslavský farář P. Pavel Sandtner, jeho myšlenka Petra Štáfla zaujala a nyní prožívá takzvaná „tvůrčí muka“, neboť trnitou cestu a Kristovu smrt na Golgotě chce vyjádřit jiným způsobem, než bývalo doposud běžné.

Dílo koncipuje tak, že třináct prvních zastavení bude vypovídat o utrpení Božího syna, ale na žádném nebude kříž, ten již Petr Štáfl vytvořil a umístil vedle lípy vysazené v roce 1919, krátce po první světové válce a vzniku Československé republiky. „*Pašijové události se pokusím vyjádřit pouze ve zpodobnění výrazu Ježíšovy tváře, další postavy základního biblického příběhu zobrazovat nebudu,*“ citoval kovářského mistra ve 47. loňském vydání Katolický týdeník.

Tvůrce tlačí čas protože své dílo hodlá dokončit v první polovině dubna a příznačně o Velikonočních svátcích ho chce ukázat veřejnosti. Věří, že na podzim by již všechna zastavení křížové cesty podél 600 metrů dlouhé polní pěšiny mohla být ukotvena v zemi. Již hotové artefakty dávají tušit, že Petr Štáfl tvoří zcela originální umělecké dílo, které členitě krajíně horního Posázaví vtiskne nesmazatelnou pečeť.

Text a fotografie Ivo Havlík)

(Pozvánka

Duchovně-formační pobyt v Itálii

Zveme chlapce od 18 let, kteří se rozhodují o svém dalším duchovním životě, na půlroční duchovní a formační pobyt do komunity otců rogacionistů v Itálii, aby se rozhodli, zda cesta zasvěcení života je pro ně ta správná.

Kongregace rogacionistů se věnuje mladým mužům, kteří v sobě cítí vnitřní hlas pro kněžské nebo řeholní povolání. Náklady na pobyt hraje otcové rogacionisté. Za pomoci kněží se budeš moci rozhodnout o svém dalším duchovním směřování. Zašli svůj životopis a následně tě pozveme na setkání.

Kontakt:

Centrum pro duchovní povolání, RKFÚ sv. Mikuláše, Hlavná 81, 080 01 Prešov (Slovensko), e-mail: konkatedralapo@gmail.com, tel. +421 908 301 078. Kontaktní osoba: Jozef Mihal.

Aktivity Centra pro duchovní povolání se schválením J.E. Mons. Bernarda Bobera, košického arcibiskupa-metropolity a pod záštitou PhDr. Mgr. Josefa Dronzeka, PhD., děkana děkanátu Prešov-město.

(Knižní tipy

Karmelitánské nakladatelství

www.ikarmel.cz
Komenského 328, 509 01 Nová Paka
Velké nám. 36, 500 01 Hradec Král.
zasilky@kna.cz, tel. 384 420 295
www.kna.cz/prodejny

Richard Čemus

Život není čas, ale setkání

Nová svědectví o Tomáši Špidlíkovi

Svědectví blízkého spolupracovníka kardinála Špidlíka není jen vzpomínkou na velkou osobnost naší církve, ale i velmi cennou sbírkou úvah o tématech, která utvářela dílo Tomáše Špidlíka – slovanská spiritualita, modlitba, srdce, kultura a umění, ekumenické snahy, duchovní otcovství či papež Jan Pavel II. 200 str., brož., 249 Kč

R. Hemfelt, F. Minirth, P. Meier

Závislosti srdce

Kniha je praktickým návodem, jak se osvobodit od vztahů vzájemné závislosti. Autoři poutavě a s pomocí mnoha příkladů popisují vztahy vzájemné závislosti: jak rychle se rozvíjejí, jak ničivé jsou i jak se od nich můžeme osvobodit. Citlivě zapojují i svůj křesťanský pohled. 336 str., brož., 339 Kč

Neboj se být nástrojem

O Večerech chval s Jiřím Hubálkem

Evangelizační aktivity v královéhradecké diecézi mají různou podobu. Některé jsou zaměřené „ven“, na lidi mimo církev, jiné jsou mířeny „dovnitř“ farnosti. Ty mají za cíl povzbudit duchovní život samotných farníků. Jsou i aktivity, které se nachází na pomezí těchto dvou „směrů“. Jednou z nich jsou také Večery chval. Ty jsou primárně určené pro farníky, ale mnohdy osloví i lidi, kteří běžně do kostela nechodí. Večery chval nám představí Jiří Hubálek, zakládající člen a worship leader chvalové kapely z královéhradecké diecéze.

„ Mohl by ses, prosím, pro čtenáře pár slovy představit? ”

Kytarista, zpěvák, řemeslník, bojovník za Lásku. Jsem plný nadšení a energie předat to, co jsem dostal od Boha dál.

„ Jak ses dostal k Večerům chval a odkdy je sám pořádáš? ”

Od patnácti let jsem hrál v pop-rockové kapele Smile Back, která mě dostala i na evangelikální akce, kde jsem poznal další cesty k Bohu. Začal jsem tak chvály poznávat a zanedlouho i zkoušel hrát. Před třemi lety jsem dostal příležitost zahrát chvály v Praze. Dal jsem dohromady kapelu a můj sen se stal skutečností.

„ Jak takový Večer chval vypadá? ”

Je to modlitba jako každá jiná. Je na tobě, jak bude večer vypadat. Nejde tak o formu, jako o podstatu – poznávat Boha. Zpíváme písně, jdeme do hloubky textů oslavujících Boha – toho, jaký je. Tak ho

poznáváme, přibližujeme se k němu a stíny padají za nás.

?? Co je tím hlavním, co chtějí Večery chval přinést?

Myslím, že si v nich každý najde to, co potřebuje. Jejich podstatou je prohloubit a oživit víru a pomáhají najít bližší cestu k Bohu.

?? Co na Večerech chval oslovuje Tebe?

Na chválách mě oslovuje svoboda. Můžu zakusit blízkost, která mě převyšuje. Větší rozměr Toho, který daruje, miluje a obnovuje. V Něm není nic nemožné.

?? Koho všeho zahrnuje tým, který takový večer pořádá?

Věřím, že chvály jsou o každém člověku v místnosti. Organizace vyžaduje mít tým lidí počínaje worship leaderem, který vše sjednocuje, až po ty, kteří vyvěsí plakáty, aby se akce dostala k těm, kteří ji potřebují.

V kapele prvně komunikujeme s organizátory. Potřebujeme zajistit vhodný prostor a zodpovědnou osobu na místě. Chceme, aby se každý účastník nechal vtáhnout do chvály, proto promítáme texty písní, aby ani neznalost textu nebyla překážkou. Prostor je vyzdobený tak,

aby odkazoval na Ježíše, o kterém to celé je. Za kvalitu zvuku je zodpovědný zvukař. Není vidět, ale bez něj by to kolikrát nešlo.

V přímluvné modlitbě účastník zažije přijetí, podporu a vědomí, že na těžkosti nemusí být sám. Může se vypovídat dvojici lidí, která ho vyslechne a má touhu jeho pochyby, bolesti, ale i přání předat v modlitbě Duchu Svatému, aby přišel a naplnil.

Všichni jsme tak Boží nástroje. Jakmile ale začnou chvály, všichni v místnosti jsme jeden tým, který má touhu jít za Bohem, nezáleží na rolích.

?? Jaké máte ohlasy na Večery chval?

Vidíme velké požehnání. Slyšíme o probouzení toho nejnepříjemnějšího, uzdravení díky přímluvné modlitbě, blízkosti Boha jako otce. Z vyhasínající víry zažehlý plamen Ducha svatého.

?? Co bys poradil těm, kteří chtějí uspořádat Večer chval ve své farnosti?

Nebát se. Jít do toho s vědomím, že to není o lidech a jejich slabostech. Je to o Boží síle, která skrz nás může proudit, a já jsem nástroj, který může nést Boha.

Ludmila Terezie Soukalová)

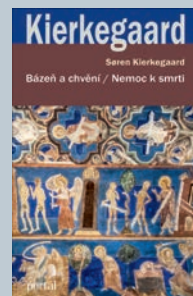
(Knižní tipy

Nakladatelství Portál

Portál, s. r. o., Klapkova 2, 182 00
Praha 8, t. 283 028 111, www.portal.cz
FB: nakladatelstvi.portal

Søren Kierkegaard

Bázeň a chvění / Nemoc k smrti

Autor se snaží pochopit úzkost, jakou musel cítit Abraham, když ho Bůh vyzval, aby obětoval svého syna Izáka. Název Nemoc k smrti odkazuje na příběh vzkříšeného Lazara. Autor rozebírá různé podoby zoufalství, které se vztahují k tomu, jak člověk dokáže přijmout vlastní konečnost či nekonečnost. Brož., 296 s., 475 Kč

Anna Káver

Cesty ke klidu

Jak se vyrovnat s nejistotou

Hlavním tématem je lidská „vestavěná“ zranitelnost a neuchopitelný strach, který vyvolávají vnější, neovlivnitelné aspekty naší existence. Řeč bude například o myšlenkové rigiditě, neschopnosti nakládat s emocemi či repetitivních myšlenkách. Závěrečná kapitola nabízí užitečné návody k pozitivnímu přerámování neklidu. Brož., 144 s., 299 Kč

Seminář o evangelizaci

- Máš touhu rozvíjet svůj život s Kristem?
- Chtěl bys přispět k oživení svého farního společenství?
- Má vaše farnost touhu evangelizovat, ale neví, jak na to?

Seminář o evangelizaci má za cíl přiblížit laikům i duchovním téma evangelizace a představit konkrétní možnosti, jak lze evangelizovat (nejen) v rámci farnosti. Budou zde prezentovány jak aktivity pro evangelizaci „vnější“, tak aktivity pro posílení duchovního života samotných farníků. Vhodný program zde nalezne i ten, kdo by rád byl aktivní, ale je na to ve své farnosti sám.

Více informací a přihlašování na: www.bihk.cz/evangelizace/akce.

Papež František schválil téma příštího řádného jubilea 2025

Papež František napsal dopis monsignorovi Fisichellovi, předsedovi Papežské rady pro novou evangelizaci, dikasteria, kterému je svěřena organizace Svatého roku 2025: „V posledních dvou letech jsme trpěli pochybnostmi a obavami kvůli pandemii, věda rychle našla první způsob řešení. Plně věříme, že se epidemii podaří překonat a svět se vrátí do rytmu osobních vztahů a společenského života.“

Salvatore Cernuzio – Vatican News

Znamení „obrody, kterou všichni cítíme jako naléhavou“ po více než dvou letech pandemie, pochybností, nejistoty, strachu ze smrti, zavřených farností, škol a úřadů. František se dívá a vyzývá nás, abychom se s nadějí dívali na jubileum, které bude univerzální církev slavit v roce 2025. „Poutníci naděje“ je ostatně motto zvolené pro tento Svatý rok, jehož cílem je po ničivé pandemii podpořit „atmosféru naděje a důvěry“, jak papež zdůraznil v poselství monsignoru Rino Fisichellovi, předsedovi Papežské rady pro podporu nové evangelizace, úřadu, kterému je organizace akce svěřena.

Událost a dar

V dokumentu, podepsaném 11. února u svatého Jana Lateránského, se připomíná památka Panny Marie Lurdské. František zmiňuje kořeny tohoto okamžiku „velkého duchovního, církevního a společenského významu“ – od prvního Svatého roku vyhlášeného Bonifácem VIII. v roce 1300 až po Jubileum milosrdenství v roce 2016 –, který v průběhu staletí představoval „dar milosti“ pro mnoho věřících, s poutěmi, odpustky, živými svědectvími víry.

„Velké jubileum roku 2000 uvedlo církev do třetího tisíciletí jejích dějin. Jan Pavel

II. po něm toužil v naději, že všichni křesťané, kteří překonali historické rozpory, budou moci společně oslavit dvoutisící výročí narození Ježíše Krista, Spasitele lidstva.“

Dva roky bolesti

Nyní, když se blíží milník prvních 25 let 21. století, „jsme povoláni k přípravě, která umožní křesťanskému lidu prožít Svatý rok v celém jeho pastoračním významu,“ píše papež. Pohled se přesouvá do dnešní doby, vážně zasažené pandemií Covidu. „V posledních dvou letech,“ zdůraznil František, „nebylo země, která by nebyla otřesena náhlou epidemií, která kromě toho, že nám dala na vlastní kůži zakusit drama smrti v osamění, nejistotu a dočasnost existence, změnila náš způsob života“.

„Jako křesťané jsme trpěli stejným utrpením a omezeními jako všichni naši bratři a sestry. Naše kostely byly zavřené, stejně jako školy, továrny, úřady, obchody a zařízení pro volný čas. Všichni jsme byli svědky omezování některých svobod a pandemie v nás kromě bolesti někdy vyvolávala i pochybnosti, strach a zmatek.“

Poděkování vědě

Papež děkuje mužům a ženám vědy, kteří „s velkou pohotovostí našli první způsob řešení, který postupně umožňuje návrat do každodenního života“.

„Pevně věříme, že se epidemii podaří překonat a svět se vrátí do rytmu osobních vztahů a společenského života.“ To je cíl, říká papež, který „bude snadněji dosažitelný, pokud budeme jednat s účinnou solidaritou, abychom nezanedbávali nejchudší obyvatelstvo, ale abychom se mohli se všemi podělit o vědecké objevy i o potřebné léky“.

Naděje a důvěra

Jsme vyzváni, abychom „udržovali pochodeň naděje hořící“ a „udělali vše pro to, aby každý znovu získal sílu a jistotu a mohl se dívat do budoucnosti s otevřenou myslí, důvěřivým srdcem a pohledem upřeným do dálky“.

„Blížící se jubileum bude moci významně přispět k obnově atmosféry naděje a důvěry jako znamení obnoveného znovuzrození, které všichni cítíme jako tak naléhavé.“

Vše však bude možné, „pokud se nám podaří obnovit smysl pro univerzální bratrství, pokud nebudeme zavírat oči před dramatem bující chudoby, která milionům mužů, žen, mladých lidí a dětí brání žít způsobem hodným člověka,“ uvedl papež a zvláštní myšlenku věnoval mnoha uprchlíkům, kteří byli nuceni opustit své země. „Kéž jsou v tomto čase přípravy na Jubileum slyšet hlasy chudých,“ doporučuje v dopise monsignoru Fisichellovi.

Nezanedbávejte zemi

Na této cestě navíc nesmíme zanedbávat zemi, dodává papež. Jinými slovy, nesmíme zapomínat „rozjímat o kráse stvoření a pečovat o náš společný domov“, jak to již dělá mnoho mladých a velmi mladých lidí, kteří si uvědomují, že „péče o stvoření je základním projevem víry v Boha a poslušnosti jeho vůli“. Dikasterium pro novou evangelizaci pak najde „vhodné formy“, aby Svatý rok „mohl být připraven a slaven s intenzivní vírou, živou nadějí a aktivní láskou“ a aby se stal „významnou etapou pro pastorační jednotlivých církví, latinských i východních“, které jsou v těchto letech povolány „zintenzivnit své synodální nasazení“.

„Bude důležité pomoci znovuobjevit požadavky univerzálního povolání k odpovědné účasti na zhodnocování charismat a služeb, které Duch svatý nepřestává udělovat pro budování jedné církve.“

Rok 2024: „Symfonie modlitby“

V očekávání buly o vyhlášení, která bude vydána ve vhodnou dobu, papež říká, že se „raduje“ z myšlenky, že rok 2024, předcházející jubilejní události, by mohl být velkou „symfonií modlitby“, v níž „děkujeme Bohu za mnohé dary jeho lásky k nám a chválíme jeho dílo ve stvoření, které každého zavazuje k účtu a ke konkrétním a odpovědným činům na jeho ochranu“. Modlitby, která se rovněž projevuje jako „solidarita a sdílení chleba vezdejšího“, modlitby, která z modlitby Otce náš, kterou nás naučil Ježíš, učiní „životní program“.

Zdroj: Vatican News)

Papež: Práce je nezbytná pro náš růst ve svatosti

U příležitosti svátku sv. Josefa

V cyklu katechezí věnovaných osobnosti sv. Josefa se papež František zaměřil na Josefův život dělníka a připomněl, že důstojnost práce je zásadní pro náš lidský rozvoj a pro náš růst ve svatosti. Papež František se ve své katechezi zabýval tím, jak evangelisté Matouš a Marek označují Josefa za „tesaře“, z řeckého výrazu „tekton“, který označoval všeobecně ty, kteří pracovali jako pracovníci se dřevem a řemeslníci ve stavebnictví.

Poukázal na to, jak je to náročná práce, která vyžaduje sílu, ale nepřináší velké výdělky. Pohled na svatého Josefa nám pomáhá připomenout si všechny dnešní dělníky, zvláště ty, kteří vykonávají vyčerpávající práci v dolech a některých továrnách, zdůraznil papež. Připomněl i ty, kteří jsou vykořisťováni, a děti, které jsou „nuceny pracovat, a ty, které se prohrabávají mezi odpadky a hledají něco užitečného k obchodování“. Tato realita také připomíná ty, kteří jsou bez práce a velmi kvůli tomu trpí, zejména rodiny, které bojují o přežití, dodal. „V těchto časech pandemie mnoho lidí přišlo o práci – a někteří, zdrčení nesnesitelnou zátěží, dosáhli bodu, kdy si vzali život. Rád bych dnes vzpomněl na každého z nich a jejich rodiny.“

Požehnání v práci

Papež také zdůraznil, že práce je nezbytnou součástí lidského života a dokonce „cestou k jeho posvěcení“. „Práce není jen způsob, jak si vydělat na živobytí, je to také místo, kde se vyjadřujeme, cítíme se užiteční a učíme se velké lekci konkrétnosti, která pomáhá, aby se duchovní život nestal spiritualismem. Smutným faktem je, že dělníci často uvíznou v problémech souvisejících se sociální nespravedlností, místo aby byla práce chráněna, aby respektovala lidskou důstojnost a zaručovala živobytí,“ poznamenal papež.

Podle Svatého otce by bylo dobré si také položit otázku, s jakým duchem vykonáváme svou každodenní práci a jak naše práce souvisí s ostatními a s naším osudem.

Dívat se na Ježíše jako na vzorného pracovníka

Papež František upozornil, že je také dobré vidět, jak sám Ježíš pracoval a učil se svému řemeslu od svatého Josefa.

„Dnes bychom si měli položit otázku, co můžeme udělat, abychom získali zpět hodnotu práce; a jak můžeme jako církve přispět k tomu, aby práce mohla být vykoupena z logiky pouhého zisku a mohla být vnímána jako základní právo a povinnost člověka, která vyjadřuje a zvyšuje jeho důstojnost.“

Na závěr papež všechny vyzval, aby přednesli modlitbu, kterou se 1. května 1969 ke svatému Josefovi obrátil svatý Pavel VI.:

Ó svatý Josefe, patrone církve ty, jenž jsi po boku Vtěleného slova pracoval každý den, abys vydělal na chléb a od Něho čerpal sílu k životu i lopotění. Ty, který jsi zakusil úzkost z budoucnosti hořkost chudoby a nezajištěnost práce. Ty, jenž dnes vyznačuješ příklad člověka pokorného před lidmi avšak velikého před Bohem ochraňuj dělníky v jejich těžké každodenní existenci chraň je před malomyslností před vše-popírající vzbourou jakož i před pokušením hedonismu a stráž pokoj na světě onen pokoj, který jediný může zaručit rozvoj národů. Amen.

Zdroj: Vatican News)

Náš vztah roste každým dnem

Své snažení manželé **Marie a Pavel Klimešovi** zaměřili na vytvoření křesťanské spokojené rodiny. Totalitní režim jim neumožnil studia, tím se nemuseli upínat na kariéru. Spolu provozují společenská setkání ve farnosti v Poličce a manželská setkání v Janských Lázních.

77 Jak dlouho pracujete pro společenství? Co Vás k této práci přivedlo?

Pavel: Po roce 2000 byla Maruška již v důchodu a já se pomalu chystal. Vznikl prostor pro nové aktivity. Krásu společenství jsme poznali na manželských setkáních. A chtěli jsme něco podobného uskutečnit i ve farnosti se svými vrstevníky.

Marie: Absolvovali jsme na biskupství školení animátorů seniorů. První setkání brzo skončila pro nezázivnost stylu přednášek. Po příchodu nového kněze jsme uspořádali anketu mezi seniory o setkáních, jejich zaměření a frekvenci.

Pavel: Setkání začala v roce 2010 a byla ve spolupráci s knězem. První půlhodina patřila povídání při čaji a kávě a následovala hodina vybraného tématu. Postupně, s přibývajícím větším vytížením kněze v duchovní správě, jsme organizaci a výběr témat převzali my.

77 Kde se scházíte?

Marie: Na naší faře je velká učebna a vybavená kuchyně, videoprojektor, který umožňuje i různá tematická videa. Setkáváme se vždy první středu v měsíci.

77 Popište nám činnost Vašeho spolku.

Pavel: Zatím jsme absolvovali 90 setkání a témata byla různá. Ze začátku, ve spolupráci s knězem, jsme probírali témata rozdílnosti katolíků a protestantů, křesťanů a muslimů. Dále části mše svaté, blahoslavenství, hlavní hříchy apod.

Marie: Později jsme sáhli k YouCatu pro mladé a knize Twituj s Bohem. A vždy bylo něco tematického k liturgické době. Protože stejnou dobu učím náboženství na I. stupni, často jsem přinášela své zkušenosti s dětmi, jak s nimi mluvit, aby rozuměly. Aby babičky a případně i dědové dokázali se svými vnoučaty také tak hovořit.

77 Máte ještě nějakou další vizi do budoucna?

Pavel: Byli bychom rádi, kdyby si seniori sami vybírali témata, ale to se neděje. Další problém je úbytek seniorů na setkání. Z počátku se nás scházelo okolo 35, to sláblo, až nás bylo jak apoštolů. Zdá se, že omezení setkávání během opatření na pandemii Covidu-19 ještě počty snižuje. Ale i to malé množství je vděčné a rádo se schází.

Marie: Nevíme si moc rady s tím, že starší lidé tak málo potřebují společenství, nebo jestli jim vadíme my, jako animátoři, nebo by chtěli změnu....

Pavel: O to více nás těší každoroční Manželská setkání seniorů v Janských Lázních, které s manželkou pořádáme.

Marie: Přáli bychom si, aby se nám podařilo atmosféru manželských setkání seniorů přenést do farního setkávání.

77 Jak jste se dostali k pořádání Manželských setkání seniorů v Janských Lázních?

Marie: Zúčastnili jsme se desetkrát týdenních kurzů Manželských setkání. Při jednom setkání bylo řečeno, že neumíme stárnout. To mě dohrálo a řekla jsem, že dokážeme, že lze dobře společně stárnout. Nápad jsme nejprve projednali se zkušeným manželským poradcem Dr. Zemanem, pak za pomoci Veroniky Čepkové na biskupství.

Pavel: Nápad se ujal a mne překvapila ochota kněží přednášet. Na rozdíl od normálních „manželáků“, kde přednáší jen manželské páry, my máme čtyři přednášky odborníků kněží i laiků a dvě přednášky manželských párů. Po hodinové přednášce následuje práce k danému tématu ve skupinkách po třech párech. Toto se velmi osvědčilo, protože ve větší skupině se nedá vést diskuse. Letos budou tato setkání již po patnácté a vždy je plně využita kapacita Mariana v Janských Lázních.

77 Říkáte 55 let šťastného manželství. Jaký je Váš „recept“?

Marie: Recept na šťastné manželství neexistuje. Pavel mě v šestnácti letech

poznal v tanečních a hned mi řekl, že si mě vezme. Šest roků chození spolu nebylo vůbec jednoduchých, i když v tom byly dva roky vojny a mé studium na textilní průmyslovce. Důraz na předmanželskou čistotu byl nepřiměřeně veliký.

Do manželství jsme ve 22 letech vstupovali zcela nepřipraveni a nepoučení. Věděli jsme asi jen to, že děti nenosí čáp ani vrána. Možná proto, že jsem vyrostla v početné rodině (mám tři sestry a jednoho bratra), kde maminka nechodila do práce a byla mým vzorem, chtěla jsem hodně dětí. Pavel byl spolehlivý a milující manžel i tatínek. Naráželi jsme ale často na naše povahové rozdíly, bylo jich opravdu hodně, a hlavně na naši neschopnost komunikovat o čemkoliv.

Přitom jsme si ale nikdy nemysleli, že máme špatné manželství a nikdy nás nenapadlo, že bychom nesrovnalosti měli řešit rozchodem. A pak, když nám bylo 52 let, zúčastnili jsme se manželských setkání. Poprvé trochu teorie o manželském soužití a můj perfekcionalismus, který rozhodl náš vztah změnit.

Až v tomto věku jsme se učili plnit manželský slib, přijímat se a odevzdávat se. Úkolem manželství je činit toho druhého šťastným. A náš vztah roste každým dnem do krásy a hloubky. Za to vše Bohu díky.

„A „recept“ na dobré rodičovství?“

Pavel: To už vůbec nevíme. Na začátku manželství jsme hodně uvažovali, jak dětem předat víru v nelehké době budování socialismu. Znali jsme, dle našeho mínění, dost dobrých katolíků, ale jejich děti (v našem věku) jsme v kostele neviděli. Mnoho v upevnění víry našich dětí udělaly salesiánské chaloupky, kde děti poznaly, že věřit není jen podivným zvykem rodičů, strýců, tet a několika známých. Víru žijí aktivně všichni čtyři synové a dcera, od které a od tří dětí odešel manžel, má problémy s Bohem jako milujícím otcem.

Dělali jsme ve výchově dost chyb z neznalosti. Přestože naše dospělé děti (okolo padesátky) mají k nám některé výhrady, jsou dobře vychovány. Všech pět dětí žije v Poličce, což má své výhody (návštěvy, pomoc) i nevýhody (víme téměř o všem, co se u nich děje). Můj celoživotní strach z výchovy byl, jak hodně tlačit a nepřetlačit.

A mohu skončit jak manželka v předchozím odstavci: Díky Bohu za ně.

A já tímto děkuji manželům Klimešovým za rozhovor a přeji ještě spoustu šťastných let a úspěchů v jejich konání.

Miroslava Továrková)

(Knižní tipy

Nakladatelství Paulinky

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1
t. 224 818 757, objednavky@paulinky.cz
www.paulinky.cz

Tomáš Halík

Via crucis

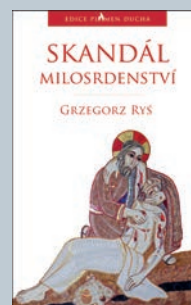
Setkání s Ježíšem na křížové cestě našich životů a našich dějin

Ježíš nás nezve na svou cestu kříže proto, abychom ho oplakávali, nýbrž abychom změnili své smýšlení a jednání. Chce nám odejmout srdce kamenná a dát nám srdce schopná odvahy k lásce. Kód pro 20% slevu v našem e-shopu: PAUHK03_VC. Brož., 64 s., 89 Kč

Grzegorz Rys

Skandál milosrdenství

Autor je vynikající znalec Božího slova i lidských srdcí, jeho texty i kázání působí jako živá voda. Není divu, že v Polsku oslovují tisíce lidí. „Milosrdenství je velkým Božím tajemstvím a v očích lidí obrovským skandálem... Neklade si podmínky, nezná žádné hranice. Dává se zdarma.“ Kód pro 20% slevu v e-shopu: PAUHK03_SM. Brož., 168 s., 249 Kč

Řeholní řády a kongregace v královéhradecké diecézi (3)

Společnost Dcer křesťanské lásky sv. Vincence de Paul

Více než půl století uplynulo od doby, kdy v malé osadě Mendryka, na okraji obce Janov u Litomyšle, našly svůj domov sestry Společnosti Dcer křesťanské lásky sv. Vincence de Paul. Lidově se jim říká vincentky. V minulosti pro ně byly typické vysoké kornety, naškrobené bílé čepce. V současnosti nosí především pro jejich práci jistě praktičtější modrý závoj.

Dnes největší ženská komunita zasvěcených osob společnosti apoštolského života, působící ve všech kontinentech světa, vznikla v 17. století ve Francii s cílem sloužit Kristu v osobě chudých a potřebných. Jejími zakladateli jsou sv. Vincenc de Paul a sv. Luisa de Marillac. Heslem Společnosti je „Láska Ježíše ukřižovaného nás pobízí“ a její ctnosti jsou pokora, jednoduchost a láska. V apoštolátu jde ruku v ruce láska a evangelium, hlásání evangelia a svědectví lásky. Sestry žijí komunitním životem, který má být obrazem Nejsvětější Trojice. Zakladatelům záleželo na tom, aby žily životem neustále sjednoceným s Bohem, a tak byly uprostřed světa svědky Kristovy lásky. Služba je pro ně vyjádřením úplného darování se Bohu. V minulosti to byla především služba chudým. Když společnost v roce 1633 vznikla, sestry přijímaly novorozeňata, která jejich matky nedokázaly uživit. Děti pak dále vychovávaly, vyučovaly a snažily se je připravit do života. Staraly se ale také o raněné vojáky, galejní otroky, vězně, lidi nakažené morem nebo jakkoliv trpící.

Československá provincie vznikla osamostatněním z rakouské provincie v roce 1922. V letech 1949–1950 byly řehole zrušeny a sestry přesídleny do soustředovacích klášterů na různých místech nebo do továren v severních Čechách. Po rozpuštění internačních táborů pracovaly

nejprve v průmyslu a v zemědělství, později v ústavech sociální péče pro postižené děti nebo důchodce.

Když po uvolnění politických poměrů hledaly sestry provinční dům, do kterého by se mohly uchýlit, byla jim nabídnuta Mendryka. Není bez zajímavosti, že tip dostaly od obhájce lidských práv, jednoho z mluvčích Charty 77, profesora Jiřího Hájka. Zámeček byl v minulosti v držení Valdštejnů, Vartenberků, posledními majiteli byli Thurn-Taxisové. Po roce 1945 ho na základě tzv. Benešových dekretů získal do vlastnictví stát. Sídlička v něm lesní správa, konávaly se dětské letní tábory. V roce 1962 se zámeček společně s kostelíkem staly kulturní památkou. Vincentky se do tichého, odlehlého místa zajely podívat. Zalíbilo se jim na první pohled, spatřovaly v něm duchovní oázu, tolik potřebnou pro jejich poslání. Za pomoci kapitulního vikáře Mons. Václava Javůrka začaly okamžitě jednat na úradech. A už 1. července 1969 přijely do Mendryky společně s představenou první sestry. Provinční dům byl otevřen. Sestry mohly znovu obléci hábity a mít formaci, přišly první mladé sestry (novicky). Za pomoci bohoslovců z Čech i Slovenska, odkud mnohé přišly, začaly sestry zdevastovaný lovecký zámeček i kapli sv. Huberta opravovat.

” Tu dobu dobře pamatuje Mons. Josef Socha, bývalý dlouholetý generální vikář královéhradecké diecéze. Od roku 1968 studoval na Cyrilometodějské bohoslovecké fakultě v Litoměřicích. V té době se na Mendryku dostal poprvé.

Když jsme sem přijeli, byli jsme skutečně svobodní. Tady jsme cítili ... ano, tady církev žije. Byl tady mateřinec celé

Československé provincie. Byla tady, přes všechna omezení totalitního režimu, provinční představená, správce, který sestry hlídal, ale mnohé neuhlídal. Takže se tady řada věcí děla jako pod tím příslovečným svícem. Mnoho sester se tady teologicky vyzbrojilo pro další cestu, mnoho sester dotvořilo svoje povolání. Těžká práce a roky budování areálu vyprofilovaly celou komunitu. Prošly tudy desítky sester, které si toho místa velmi vážily a váží dodnes.

Pro královéhradeckou diecézi bylo místo Mendryka pojmem. Bývalo tady možná 80 sester, pro nás to byl klášter. Ty tenkrát nebyly, tak jsme sem jezdili jako do kláštera. I pro kněze to byla taková milá vzpruha. Tady žily opravdu velké osobnosti Společnosti Dcer křesťanské lásky sv. Vincence de Paul. Zastupoval jsem tam jako kněz, pamatuji ještě bývalého direktora otce Hutýru. To byl muž, který protřpěl mnohé v době totality, byl zavřený a potom potajmu dojížděl do sesterských komunit. Bydlel v ústraní na Mendryce. Dlouhá léta tam pobýval jezuita P. Formánek, byl tam možná 12 let. Působil tam velmi zdatně, dodával sestrám elán, který potřebovaly, aby si v té totalitě udržely víru a svoje charisma. Vědomí, že jsou důležitým článkem života církve, a když nemůžou na veřejnosti, alespoň tady dělají, co můžou. Mendryka si dodnes zachovává klášterního ducha a my jsme za to vděční, protože ženský klášter v takovém rozsahu v diecézi nemáme.

” Bývalý romantický zámeček, dnes pod správou České katolické charity, poskytuje pobytovou sociální službu pro seniory. Komunitu v současnosti tvoří 23 sester.

„Prvořadou misíí naší komunity je služba starým a nemocným sestrám, které mají účast na životě společnosti modlitbami, obětováním utrpení a pro mladé hlavně svědeckým životem,“ říká sestra Žofia, představená místní komunity sester vincentek na Mendryce. „Tvoříme duchovní rodinu a s láskou pečujeme o sestry, které daly svoje síly a schopnosti Pánu Bohu ve službě trpícím a nemocným lidem. Teď, kdy jsou závislé na pomoci druhých, se jim snažíme pomáhat v této etapě jejich života. Máme tady oddělení, my tomu říkáme nemocnička, kde jsou i sestry upoutané na lůžko nebo používající invalidní vozík. Je tu nepřetržitý pracovní režim jako v každém domově pro seniory. Máme zdravotní sestry a pracovníky v sociálních službách, ti vykonávají přímou obslužnou péči. Služba spočívá i v doprovázení umírajících sester, protože většina z nich tady svůj život končí. I to patří k naší péči – doprovázení v přechodu na věčnost, a to naší přítomností a modlitbou. Je to taková obyčejná tichá přítomnost v místě, které je ohniskem Boží lásky. Společně s mladšími spolusestrami tady pracují také civilní zaměstnanci. Za prací k nám dojíždějí lidé z Janova a blízkého okolí. Spolupráce s civilními zaměstnanci je zároveň i evangelizací.“

Staré sestřičky už nemohou pracovat. Přesto nezáhájí a snaží se dělat to, co ještě zvládnou. Již několik roků mladší i věkem pokročilé sestry naší komunity pletou čtverce, ze kterých se zhotovují deky pro misie. Zdá se to být maličkost, ale každá činnost konaná s láskou a z lásky je velkým dílem Božím. Starší sestry konají svůj apoštolát i formou modlitby růžence, který se společně denně modlí v kapli za všechny potřeby světa. Lidé se na ně obracejí a prosí o modlitbu za nemocné, za manželství, které se ocitlo v krizi apod. Další činností, do které se věkem pokročilé sestry zapojují, je výroba škapulířů a medailek, respektive vsunutí medailly do obalu s povzdechem „Bez hříchu počatá Panno Maria oroduj za nás, kteří se k tobě utíkáme“ a krátkou informací o medailce. Naše duchovní rodina dostala totiž od Pána Boha velké dary – jsou jimi především medaile, zelený a červený škapulíř. Sestra Kateřina Labouré, které se v roce 1830 zjevila v kapli

☛ Sestry Společnosti Dcer křesťanské lásky sv. Vincence de Paul našly domov na Mendryce.

v Paříži Panna Maria, od ní dostala úkol: nechat razit medailku, jejíž přední i zadní část viděla Kateřina během zjevení. Tato medailka se rychle rozšířila po celém světě a díky jejímu účinku ji lidé brzy začali nazývat „zázračná“. Panna Maria sestře Kateřině řekla, že kdo bude nosit medailku s důvěrou, dostane mnohé milosti. Jejich úkolem je tedy tuto medailku šířit. Co se týče škapulířů – alespoň krátce se zmíníme o jejich významu: červený škapulíř neboli škapulíř umučení a přesvatých Srdcí Ježíše a Marie, je pro posílení víry, naděje a lásky. Zelený škapulíř je darem Neposkvrněného Srdce Panny Marie pro záchranu hříšníků. „Rády se se čtenáři podělíme o tyto dary, které jsme dostaly, protože jsou účinnou pomocí v náročné době, kterou prožíváme. Na požádání rády zašleme všem, kteří mají o medailku a škapulíře zájem,“ dodává sestra Žofia, představená místní komunity sester vincentek na Mendryce.

☛ Když jsem Mendryku navštívila v doprovodu Mons. Josefa Sochy poprvé, žil tam ještě P. Karel Veselý, emeritní kanovník Kolegiátní kapituly v Litomyšli. Po vysvěcení krátce kaplanoval v Chocni a v říjnu 1947 přišel jako pomocný duchovní do Žlunic na Jičínsku. Na tamní faře prožil úctyhodných 56 let! V prosinci 2003 dostal nabídku sloužit jako kněz v domově sester vincentek v Mendryce. Dokud mu síly a zdraví dovolily, slavil mše svaté

a zpovídal. Rodák z Litomyšle mně vyprávěl o historii místa, které se mu stalo posledním domovem.

Litomyšlské panství vlastnil Vratislav z Pernštejna (1530–1582), zvaný Nádherný. Za manželku měl španělskou šlechtičku Marii Manrique de Lara (†1608). Pro ni nechal v roce 1573 postavit renesanční lovecký zámek, kolem něhož vyrostl hospodářský dvůr, a časem vznikla osada. Začalo se jí říkat Manrika a později Mendrika (původně s měkkým „i“), což byla lidová podoba jména Manrique. První písemná zmínka o osadě na okraji obce Janov je z roku 1617. Téhož roku, shodou okolností, vznikla vincentská charisma. Jiří Kristián z Valdštejna nechal později vedle zámku přestavěného do barokní podoby postavit kapli sv. Huberta, patrona myslivců. (V současnosti v ní procházejí rekonstrukcí varhany, jejichž skříň pochází z 18. století, a to díky dotacím a darům z veřejné sbírky Adopce píšťal.)

Marie Manrique de Lara přivezla do Čech sošku, později nazývanou Pražské Jezulátko, zobrazující Ježíše Krista jako dítě. Dostala ji jako svatební dar od svémanky a darovala ji rovněž ke sňatku své dceři Polyxeně. Polyxena ji později jako věrná katolička věnovala klášteru bosých karmelitánů u kostela Panny Marie Vítězné v Praze. Po smrti bratra Vratislava Eusebia v roce 1631 zdělila panství Litomyšl neteř Polyxeny Frebonie z Pernštejna

(1596–1646). Na radu olomouckého biskupa Františka z Ditrichštejna pozvala do Litomyšle řád piaristů, pro které zřídila kostel, kolej a školy a zavázala se jim ročně vyplácet 1000 zlatých. Řád řeholních kanovníků se zaměřoval na výuku chudých chlapců a šíření katolictví. Při nově založeném gymnáziu zřídila tzv. chlebičkovou nadaci, kdy bylo žákům každou sobotu rozdáno 84 bochníků chleba, za které se museli pomodlit 5 Otčenášů a 5 Zdrávasů. Nadace podporovala chudé studenty katolického vyznání až do roku 1939, 300 let. Platila to vrchnost, v době mých studií Thurn-Taxis, a chleba dodával pekař Vaněk ze Záhradí v Litomyšli. „Žádost o tzv. chlebičkovou nadaci si mohli studenti podávat na začátku školního roku. A po celý školní rok vždycky v sobotu ve 12 hodin byla přestávka, profesor náboženství se studenty, kteří nadaci dostali, se shromáždili v kreslárně, pomodlili jsme se Otčenáš a Zdrávas a domů jsme si nesli bochník chleba,“ vzpomínal při našem setkání P. Karel Veselý, emeritní kanovník Kolegiátní kapituly v Litomyšli.

77 S Mons. Josefem Sochou jsme se tenkrát vydali i na procházku areálem Charitního domova na Mendryce. Naše kroky zaměřily nejprve k lesíku.

Pamatuji ho ještě jako zahradu s malými stromky, dnes mají 20, 25 možná i víc metrů, rostou tady houby a pod lesem je pěkný

Štrikování čtverců na deky do misí

rybník. Tam je ještě taková vesnická atmosféra, kvákají žáby, kejhají husy. Skoro jako malá vesnička. V zimě tady bývá hodně sněhu, i když v nedaleké Litomyšli není, tady je určitě. Když hodně fouká, silnice bývá zavátá. Proto tady vyrostlo unikátní kryté schodiště do kaple, aby se sestry nemusely každé ráno prohazovat. Sestry bydlí v bývalé mendrycké škole, učily se v ní děti do páté třídy. Budova, kde je kaple a kde bydlí nemocné sestry, je z 80. let minulého století. V jiné budově je v přízemí prádelna, v patře kanceláře. O mnohé se tady přičinily sestry samy, třeba chatu pro exercicie ze 70. let stavěly vlastníma rukama. Důmyslný sušák, připomínající kolotoč, vymyslel důstojný pán, který tady pracoval jako údržbář. Sestry neměly dostatečně velký prostor na sušení prádla. On vymyslel kolo, které se otáčí, má 4 × 6 šňůr. Když se jedna část zaplní, tak elektromotor kolem otočí a mendryčák, jak se zdejšímu větru říká, jim prádlo usuší.

77 Zámeček na Mendryce je domovem největší komunity vincentek u nás. Sestry se nejen starají o nemocné a věkem pokročilé sestry, ale pomáhají potřebným i v okolí. Obrátit se na ně může kdokoliv, kdo hledá duchovní nebo materiální pomoc a má potřebu, aby mu někdo naslouchal.

„Věnujeme se těž pastoraci“, dodává sestra Žofia. „Do života místní církve se zapojujeme přípravou liturgie a péčí o kostel v Janově, jedna sestřička v tamní základní škole vede biblický kroužek“. Některé sestry jezdí na vincentinské lidové misie, kde spolupracují s mužskou větví společnosti – Misijní společností sv. Vincence. Účastní se, pokud to situace dovolí, diecézních akcí a poutí. Blízko je Koclířov, sestřičky se rády účastnily duchovních programů. Teď v době pandemie je to trochu jiné. Na Mendryce mívají jednodenní duchovní obnovy nebo duchovní cvičení. Někdy k nim zavítají i sestry z jiných kongregací, manželské páry, mládež a ti, kdo chtějí načerpat sílu, občerstvit se na těle i na duchu. Každoročně se zapojují do Tříkrálové sbírky, která se koná v Janově, na Gajeru, Mendryce a v Mikulči. Letos měly i setkání s dětmi, které koledovaly, a s jejich rodiči.

97. narozeniny sestry Bartolomey

„I když by se mohlo zdát, že náš areál je uzavřený, určený pouze pro sestry, opak je pravdou. Kdo má zájem prohlédnout si kostelík sv. Huberta nebo areál zámečku, kam Alois Jirásek umístil děj své divadelní hry *Lucerna a povídky Krajanka*, je vždy vítán,“ zve k návštěvě sestra Žofia.

77 V královéhradecké diecézi se kromě zámečku na Mendryce s vincentkami můžete setkat také v Hradci Králové. Malá komunita Dcer křesťanské lásky sv. Vincence de Paul sídlí v srdci diecéze, u katedrály sv. Ducha.

„Sestry přišly do služby v roce 2001 na pozvání tehdejšího generálního vikáře Mons. Josefa Sochy a bývalého přednosty chirurgické kliniky FN profesora Zbyňka Vobořila,“ sdělila nám sestra Antónia. Posláním této společnosti je sloužit potřebným a nemocným tam, kde se nacházejí. V jejich domovech nebo i nemocnicích. Jak řekl zakladatel sv. Vincenc de Paul: „Naším klášterem jsou ulice města, klášterní chodbou jsou příbytky nemocných, klášterní mříží je bázeň Boží a závojem skromnost“.

„Jsme tedy poslané sloužit ve světě, a to v evangelijním duchu milosrdenství, lásky a pokory. Ať je Pán pochválen za jeho lásku ke každému člověku. Kěž ji zakusí každý z nás!“

Sestra Eliška Pretschnerová

Diecézní část **procesu blahorečení** Služebnice Boží sestry Elišky Pretschnerové bude formálně ukončena v květnu. Trvala téměř 21 let. Celé řízení zahajoval tehdejší královéhradecký diecézní biskup Dominik Duka.

Během let se obměnil tribunál, změnili se i znalci. Nějakou dobu proces usnul, ale na žádost České provincie školských sester sv. Františka jej v roce 2017 obnovil současný královéhradecký biskup Jan Vokál.

„Důkladným studiem osobnosti sestry Elišky máme před sebou ženu - sestru, která žila prostý, ryzí, každodenní život podle zásad evangelia. Chovala se tak, jak to Ježíš po nás žádá a lidé kolem ní to takto vnímali“, říká sestra Zdislava Nosková, v pořadí již třetí postulátorka procesu. *„Podle svědectví řady osob sestra Eliška žila a cítila s církví a byla otevřená všemu, co se v ní dělo, ať šlo o radosti či bolesti.“*

Aktivně se zapojila do díla koncilní obnovy po II. vatikánském koncilu, ráda spolupracovala s kněžími. Spolu s kněžími vyšlými z vězení byla spoluzakladatelkou Sekretariátu řeholních společností v době Pražského jara. Pro svobodu církve byla pronásledována, ale nevzdala se.

(V roce 2017 obnovil beatifikační proces současný královéhradecký biskup Jan Vokál.

Zajímala ji společnost, ve které žila, trpěla a usilovala o svobodu církve a svobodu člověka. Sestra Eliška nebyla sestrou zavřenou za zdmi kláštera, byla otevřená dialogu doma i ve společnosti. Nazývala věci pravým jménem – s odvahou a láskou matky. Žila mezi lidmi, a proto jim rozuměla. Uměla odpovídat na potřeby své doby. Zajímaly ji periferie, potřebným poskytovala konkrétní pomoc.

Její velikost je i v tom, s jakou odevzdaností, pokorou a trpělivostí nesla své životní kříže i problémy svého úřadu. Vedla naši provincii v nejtěžších letech komunistického pronásledování (1954–1969). Když se stala generální představenou v Římě, bylo jí téměř 60 let, houževnatě se učila cizí jazyky, aby mohla komunikovat s každou sestrou. Po návratu domů žila na Hoješíně jako obyčejná sestra, měla noční služby u nemocných sester, pracovala na zahradě, překládala pro věřící cizojazyčné články ze zahraničního tisku. Ve skrytosti - do konce donesla svůj životní kříž. Byla tichá a diskretní, přitom veliká a srozumitelná ve svém životě. *„Vnímám, že je nám blízka a rozumí nám i dnes“,* dodává ještě postulátorka sestra Zdislava.

Nyní, po uzavření diecézní části beatifikačního procesu, budou odvezena všechna akta procesu do Říma ke zkoumání, začne římská část procesu. Teprve na Kongregaci pro kauzy svatých se vždy rozhoduje, zda život a ctnosti Služebnice Božího jsou heroické. Teprve pak je může schválit Svätý otec a může začít proces o zázraku na její přímluvu. Bude-li uznán, může být sestra Eliška blahorečena. Máme před sebou ještě dlouhou cestu. Vnitřních zázraků, které se díky

(Sestra Eliška: „Kolik to bylo těžkých chvil! Často jsem si říkala, že kdyby to nebylo pro Tebe, můj Ježíši, že bych to nedělala. Ale pod těmi ranami má duše sílila a rostla – díky za to, můj Pane!“

ní staly v srdcích lidí, vyslyšených proseb na její přímluvu je mnoho. Pokud se bude dokazovat zázrak uzdravení na její přímluvu, budou ho posuzovat znalci a lékaři, je to dost složitá procedura.

„Ale to není to nejdůležitější. Hlavní je ukázat příklad jejího života dnešní církvi i společnosti. Ten nám pomůže žít křesťanský a zasvěcený život v této době. My, její sestry vnímáme, že pro nás právě dnes je sestra Eliška cestou. Vždycky ukazovala směr a šla dopředu, i ve zmatcích této doby nám pomáhá zorientovat se a žít. Sestra Eliška vždycky sloužila – sestrám, církvi i lidem. A to se od ní učíme, být světlem světa a solí země. Žít naplno a s radostí Božích dětí“, doplnila ještě sestra Zdislava Nosková.

Diecézní centrum pro seniory**Stáří v Bibli (2)**

Přinášíme další část, budeme se v ní věnovat některým charakteristickým znakům stáří, o nichž hovoří biblické knihy.

Moudrost

S biblickým stářím a jeho duchovní stránkou je úzce propojena moudrost jako hlavní emblematická vlastnost starších lidí. Jako staroorientální pojem mající specifické rysy v Izraeli znamená především umění žít, přičemž klade důraz na zkušenostní aspekt. Má dvě oblasti: profánní a náboženskou. Profánní zahrnuje přirozenou lidskou schopnost (pojetí je vlastní okruhu královského dvora); náboženská představuje Boží vlastnost sdílenou lidem jako dar (toto pojetí je vlastní prorockému a lidovému prostředí).¹ Zdrojem moudrosti je nejvyšší existence, tj. Bůh.² Židovská a posléze i křesťanská tradice věří, že Bůh stvořil svět podle své moudrosti (srov. Ž 104,24).³ Člověk a různí tvorové jsou po stvoření svým vlastním způsobem odleskem nekonečné Boží moudrosti a dobroty. Dílem Boží moudrosti je mravní zákon, který v biblickém pojetí reprezentuje otcovské poučování a vychovatelské vedení.⁴ Hebrejský pojem **חכמה** je chápán jako praktická schopnost, nikoliv jen jako schopnost teoretizování. Jde o schopnost správného úsudku i prozíravost. Izraelci ji spojovali se srdcem nebo duchem.⁵ Později byla ztotožněna s Tórou, a tím bylo učení o moudrosti⁶ zřetelněji vetkáno do tradice víry v Hospodina. Za symbol moudrosti je považován Šalamoun, jehož moudrost⁷ převyšovala dle biblického podání moudrost všech národů (srov. 1 Kr 5,10).⁸ Moudrost jako taková pak pro Izraelity znamenala ještě více, neboť jako Moudrost pojmenovali přímo svého Boha, když hledali způsoby, jak z úcty ke jménu Božímu nazvat Hospodina, aby nemuselo být jeho jméno vysloveno.⁹ Moudrost byla ve starozákonní době také spjatá s rysy očekávaného Mesiáše (srov. Iz 11,1-2).

Autoři biblických zpráv dávají pozor na to, aby neprohlašovali, že samotný věk

automaticky moudrost přináší. Job se ptá: „Což jen u kmetů¹⁰ je moudrost a rozumnost pouze v dlouhém věku?“ (Job 12,12). Dle Žalmu 119 pochází moudrost z poslušnosti vůči Bohu, která dokonce překonává chápání starců (srov. Ž 119,100). Moudrosti člověk dosahuje studiem Písma, vírou, modlitbou, žitím ve ctnosti a upřednostněním toho, co je v životě podstatné (srov. Moudr 7,7-9). Kniha Přísloví jednoduše praví, že moudrý člověk je člověk rozvážný (srov. Př 14,15). Je tedy schopný užívat praktického rozumu, aby rozeznal, co je správné, a ke správným věcem směřoval. Zdrojem moudrosti je uznání naprosté závislosti na Stvořiteli, který nenechává člověka „na pospas“ vlastnímu osudu, nýbrž dává mu schopnost jednat a vede ho k jeho cíli.¹¹

V souvislosti s moudrostí se v Bibli mluví rovněž o mladém člověku, který si moudrost a spravedlnost „přivlastnil“ a zaslouží si úcty jako lidé starší (srov. Moudr 8,10). Moudrost starých lidí však znamená určitý nadhled, který člověk získává životními zkušenostmi, rozumností a svatým životem (srov. Moudr 4,8-9). Duka uvádí, že je to až mezi¹² padesáti a šedesáti lety.

Dle Ježíšova učení je moudrost předpokladem pro Boží království (srov. Mk 12,34).

Nejedná se přitom o moudrost světskou, nýbrž tu, která pochází z milosti Boží (srov. 2 Kor 1,12). Ježíš jako nositel a zdroj moudrosti ji přislubuje svým věrným, kteří jej následují (srov. Lk 21,15). Tato moudrost je podmíněná především vírou v jeho slovo a znamená prožívat pozemský čas se smyslem pro zodpovědnost. Jádrem takovéto moudrosti je objevení nejhlubšího smyslu lidského života a transcendentního údělu lidské osoby v Bohu. Jestliže je tento úkol důležitý pro mladšího člověka, tím více pak pro staršího, který je povolán k tomu, aby při orientaci svého života neztrácel ze zřetel, že „jen jedno je třeba“ (Lk 10,42).¹³

Víra

V Písmu je víra zdrojem a středem veškerého života. Skrze víru člověk odpovídá na Boží záměry. Vzorem víry se stal především Abraham, který je nazván „naším otcem ve víře“, „otcem všech věřících“.¹⁴ Podle jeho vzoru žily a umíraly ve víře další významné osobnosti. Tato víra je přivedena k dokonalosti Ježíšem Kristem.¹⁵ Český výraz „víra“ má svůj původ v indoevropském „ver“. S latinským *verus*, což znamená „pravý“, tu spoluzní i „věrnost“. Tento pojem je blízký hebrejskému výrazu pro víru (viz dále), jenž označuje spíše právě věrnost než víru v našem pojetí (tedy přesvědčenost). Co znamená víra v hebrejském,

resp. biblickém pojetí lze lapidárně vyjádřit interpretační výrazu **נָזַר**, jenž demonstrovuje jistotu, schválení Boží výzvy a slibu, existenciární angažmá ve věci, jež je před člověkem. Amen je to, z čeho se vychází, a toto východisko involvuje to, k čemu se směřuje. Ve starozákonním myšlení není víra toliko stanoviskem myšlení, nýbrž jde o postoj vyvěrající z bytí tváří tvář Bohu (srov. Nu 14,11). Víra však znamená také poslušnost (srov. 2 Kr 17,14) a bázeň Boží (srov. Ex 14,31), což předpokládá důvěru. Orientuje se na Boží slovo (srov. Gn 15,6; Dt 9,23) a na Boží činy (srov. Ex 14,31; Nu 14,11 aj.). Ve starozákonním pojetí je víra celková orientace lidu. V Novém zákoně je vztažena většinou k objektu – jde o víru v Boha, v Krista a jeho slovo, ale je také něčím celostním – obsahuje myšlení, cítění, chtění, lásku, naději a činy.¹⁶

V Písmu je víra často představena ve spojení s něčím novým, co přichází do soukromého a vnitřního života člověka, a zároveň je spojena s životy druhých – členy lidu, národa, společnosti.¹⁷ Příkladem toho jsou některé biblické postavy, mezi nimiž zaujímají významné místo praotcové, jejichž příběhy zachycuje kniha Genesis. Není bez významu, že poslání těchto postav je konfrontováno právě s vyšším věkem. Pro správné chápání významu uvádění vysokého věku je však nezbytné si uvědomit, že tyto údaje nelze brát doslova, neboť jde o víc než jen pouhý údaj o počtu let. Celá kultura starozákonního prostředí, když chtěla vyjádřit postavení člověka a zdůraznit jeho mimořádný vztah k Bohu, přidávala člověku počet let. Tuto skutečnost je třeba vzít podle Duky v patrnost jako podstatné vodítko k chápání udávání vysokého věku ve Starém zákoně, především v nejstarších dobách.¹⁸ Z příběhů postav, jimž Písmo připisuje vysoký věk, však také můžeme vyvodit určité signifikální znaky starších lidí (viz pojednání o konkrétních biblických postavách).

Negativní hlediska stáří

Člověk si kladl otázky po smyslu utrpení a smrti již od nepaměti. Odpověď na ně nikdy nenalezl jednoduše. Na tomto místě nelze předkládat tvrzení, že utrpení

a nemoc musí nutně patřit ke stáří nebo snad že stáří je nemoc či období výlučně plné útrap. Pozitivní aspekty stáří byly zmíněny výše. Na kladný pohled ovšem nutno navázat konstatováním, že Bible, resp. Starý zákon nepopisuje stáří jen jako něco krásného. Svým velmi realistickým pohledem si všímá také toho, co k pozdnímu věku mnohdy patří, a to jsou určité zdravotní problémy. Všímá si faktu, že nastávají problémy se sluchem (srov. 2 S 19,36), zrakem (srov. např. Gn 27,1), přichází ztráta chuti k jídlu (srov. 2 S 19,36), nastávají obtíže se špatným krevním oběhem a hypotermií (srov. 1 Kr 1,14) a taky určitá bezmocnost (srov. Ž 71,9). Kniha Kazatel dokonce popisuje stáří jako dobu, která je zlá a plná paradoxů – místo odvahy a neohroženosti přichází třes, místo zdatnosti sehnutí, pracovní nečinnost, omezená komunikace a samota... (srov. Kaz 12,1-7).

V Bibli je také stáří konfrontováno se skutečností slabosti, jež představuje nejenom tělesnou vyčerpanost, nýbrž i neschopnost sociálního uplatnění a všeobecnou bezmoc. Ve stáří už není ochablý duch schopen rázného jednání tam, kde by bylo třeba, a někteří otcové proto nejsou s to zakročit proti nepravostem svých synů (srov. 1 Sam 2,2; 3,13). Těto nemohoucnosti postihující vnímání, úsudek a paměť si okolí pozorně všímá a lze ji poměrně snadno zneužít k vlastnímu prospěchu a starého člověka oklamat.

Veronika Čepelková, vedoucí DCS)

- 1 Srov. HŘEBÍK, J. Speciální úvod do Starého zákona II[online]. [cit. 2015-02-20]. Dostupné na internetu: <http://ktf.cuni.cz/~hrebik/spec_uvod_2.html>.
- 2 Srov. KRÍVOHLAVÝ, J. Křesťanské pojetí moudrosti. [online]. Frýdek-Místek, 2008 [cit. 2015-02-20]. Dostupné na internetu: <<http://jaro.krivohlavy.cz/kres-anske-pojeti-moudrosti>>.
- 3 Srov. Katechismus katolické církve. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2001, 88.
- 4 Srov. tamtéž, 484.
- 5 Srov. NOVOTNÝ, A. Biblický slovník, A-P, 3. vyd. Praha: Kalich, 1992, s. 449.
- 6 Srov. STRUPPE, U. et al. Jak porozumět Bibli, Úvod do Starého a Nového zákona. Praha: Vyšehrad, 2000, s. 93.
- 7 „Všechno stvoření umí pojmenovat – to je charakteristický rys moudrého člověka, schopného vládnout nad zemí: že vidí zřetelné stopy tvůrčí lásky Boží v celém tvorstvu a nic pro něj není bezvýznamné, neztrácí zezřetele žádnou sebenepatrnější součást této reality.“ HŘEBÍK, J. Moudrost ve starozákonním Izraeli. In Teologické texty, 2006, roč. 17, č. 3, s. 140.
- 8 Srov. NOVOTNÝ. Biblický slovník, A-P, s. 455.
- 9 Srov. tamtéž, s. 449.

- 10 Novotný uvádí, že slovo kmet se vyskytuje v Bibli pouze jednou v souvislosti s mládenci ve svatyni, pannami a starci – viz 2 Pa 36,17. Uvádí dále, že tato souvislost by mohla naznačovat kulturní význam slova, nejde-li tu jen o naznačení vysokého věku, který nebyl ušetřen při vyvrácení Jeruzaléma. (Srov. NOVOTNÝ. Biblický slovník, A-P, s. 330).
- 11 Srov. KKC 90.
- 12 Srov. DUKA, D. Stáří v Písmu sv. In ČEPELKOVÁ V. et al. Celostátní setkání animátorů seniorských společností, Hradec Králové 22. – 23. 11. 2007, Sborník přednášek. Hradec Králové: Diecézní centrum pro seniory, 2008, s. 7.
- 13 Srov. Důstojnost seniora a jeho poslání v církvi a ve světě, s. 12.
- 14 Srov. AMBROS, P. Fundamentální pastorální teologie. 2. přeprac. vydání. Olomouc: Univerzita Palackého, 2002, s. 22.
- 15 Srov. KLAŠKOVÁ, M. Víra v Bibli. [online]. [cit. 2015-01-12]. Dostupné na internetu: <<http://biblickedilo.cz/bible-v-liturgii/liturgicky-rok-a/vira-v-bibli/>>.
- 16 BALABÁN, M. Hebrejské myšlení. Praha: Herrmann a synové, 1993, s. 100-129.
- 17 Srov. AMBROS. Fundamentální pastorální teologie, s. 22.
- 18 Srov. DUKA. Stáří v Písmu sv., s. 7.

(Pozvánka

Diecézní centrum pro seniory

Zveme vás na tyto akce:

- **9.–13. 5. 2022 – Duchovní obnova** s P. Dr. Jiřím Vojtěchem Černým, Marianum, Janské Lázně
- **17.–19. 5. 2022 – Poutně-poznávací zájezd** „Pohádkový kraj Chodsko + Český les“
- **25. 5. 2022 – Akademie pro aktivní třetí věk**, Hradec Králové, Nové Adalbertinum
- **3.–10. 6. 2022 – Poutně-poznávací a relaxační zájezd do Slovinska** – Julské Alpy, jezera, poutní místa, termály a Jaderské moře

Přihlášky a informace

Diecézní centrum pro seniory

Velké náměstí 32

500 03 Hradec Králové

telefony: 495 063 661

737 215 328, 734 435 360,

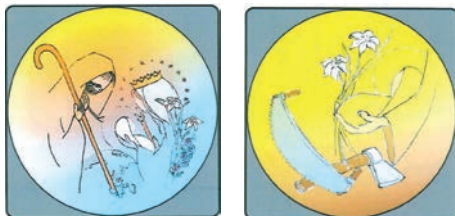
e-mail: dcs@bihk.cz

www.dcsbk.cz, www.simeon.cz

Katechetické a pedagogické centrum**Postním obdobím nás provede „kniha do klína“**

Začala postní doba a vy možná přemýšlíte, jak ji s dětmi prožít společně. Na katechetickém centru jsme pro letošní postní období připravili speciální pomůcku, která vám umožní zamyslet se nad biblickými texty, nad svým vztahem k sobě samému a k Bohu a také rozvine tvořivého ducha celé vaší rodiny. Jedná se o tzv. „knihu do klína“ neboli lapbook. Interaktivní 3D kniha, kterou si vytvoříte sami a která vás provede postní dobou týden po týdnu, vás nechce vést jen k odříkání a zákazům, ale chce vám a vašim dětem nabídnout několik biblických postav jako inspiraci k znovu obrácení se k Bohu a k přijetí Jeho nekonečné lásky. Podle slov Svatého otce Františka nechceme ukazovat Boha jako „přísného soudce, přísného celníka našich životů“, ale chceme, abychom ve svém srdci nosili „osvobozující obraz Boha, Boha soucitného, Boha vlídného“.

Šest týdnů, šest biblických postav, které se po setkání s Ježíšem, rozhodnou uvěřit Jeho slovům a následovat Jej svým životem. Samaritánka, která se dozvídá o Živé

vodě, Zacheus, který touží uvidět Ježíše a přitom netuší, že už je hledán a zachraňován či Nikodém, který se nebojí ptát. Ti všichni a mnoho dalších vás budou provázet po celou dobu postní a vybízet k otázkám a k zamyšlení. Vaše osobní i společné poznatky a myšlenky pak budete zaznamenávat do lapbooku, který se bude postupně plnit interaktivními obrázky a texty. Bude to čas společného čtení, rozjímání, hledání, vzájemné komunikace a zábavného tvoření. A možná také čas znovu obrácení a nových impulsů ve víře.

A koho by tento styl práce zaujal a navíc by se chtěl potkat blíže se světcem, který má stále co říct, může využít naší další nabídky. Měsíc březen v sobě ukrývá nejen začátek doby postní, ale také svátek svatého Josefa. Lapbook, věnovaný právě

tomuto světcovi je určen nejen pro malé děti, ale i pro ty větší a představuje svatého Josefa jak v biblických časech, tak i v odrazu dnešní doby. Díky biblickým textům a Apoštolskému listu Svatého otce Františka „*Patris Corde*“ poznáte tohoto muže jako oddaného snoubence, milujícího otce nebo jako věrné dítě Boží. Budete se s dětmi zamýšlet nad vlastnostmi svatého Josefa, nad inspirací, která z jeho skutků vyplývá, dozvíte se, koho je patronem, jak bývá znázorňován či jaké kostely a kapličky jsou tomuto světcovi zasvěceny.

Věříme, že vám „knihy do klína“, lapbooky, 3D knihy či jak jinak nazvete své rodinné výtvary, pomohou obracet se k pravému Bohu a k jeho osvobozující lásce a stanou se příležitostmi, jak strávit čas se svými blízkými v kruhu rodinném a to nejen v době postní.

Nabízené materiály najdete na webových stránkách <https://www.bihk.cz/pastorace/mladez/aktualne>

Markéta Rumpíková)

Diecézní centrum pro rodinu**Toto tajemství je veliké**

Milí čtenáři, opět Vás zdravíme z Centra pro rodinu. Úvodní titulek dnešního příspěvku je oficiálním názvem ikony, kterou pro X. Světové setkání rodin letos v červnu vytvořil slovinský jezuitský teolog a výtvarník P. Marko Ivan Rupnik.

Pojďme se spolu s autorem zamyslet nad významem názvu, který pro svou ikonu zvolil a také nad obrazem samotným. První Ježíšův zázrak v Janově evangeliu – svatba v Káně galilejské – nevěsta a ženich za závojem – Ježíš s Marií – služebník nalévající víno – nádoby s proměněným vínem... To jsou vyobrazené prvky, které můžeme z obrazu nevelkých rozměrů (80 × 80 cm) na první pohled vyčíst.

Služebník nalévající víno jako apoštol Pavel. Pro tento výjev se autor nechal inspirovat syrským básníkem sv. Jakubem ze Sarugu. Světec píše: „*Po svatební hostině šel Pavel dovnitř a viděl tam rozprostřený závoj, uchopil jej a odhrnul jej od krásného páru. Tak odkryl a odhalil celému světu Krista a jeho Církev, kterého prorok Mojžíš líčil ve svém proroctví.*“

Svatý Pavel odtahuje závoj od ženicha a nevěsty a o svatbě prohlašuje: „*Je to velké tajemství, které vztahují na Krista a na církev!*“ (Efezským 5,32)

Dílo slovinského autora nám přibližuje, vizuálně ozřejmuje, skutečnost

a podstatu svátostné lásky mezi mužem a ženou, která zrcadlí vztah – lásku a jednotu mezi Kristem a církví.

Autor díla vysvětluje: „*Pro nás křesťany je rodina vyjádřením svátosti, kterou je manželství. A to naprosto mění svůj význam, protože svátost s sebou vždy implikuje proměnění.*“

A dále pokračuje: „*Je to v rámci přirozeného života, že Duch Svatý s sebou přináší transformaci způsobu bytí. A to činí skrze přeměnu přirozeného života, ne jeho odmítání, ale skrze jeho přijetí a přeměnu, protože již není prvenství přírody, ale prvenství vztahu.*“

Pokud se chceme dotýkat tajemství, tak jen zlehka, velmi opatrně, s notnou dávkou pokory a s vědomím toho, že Bůh odhaluje, co odhalit člověku chce. Autorovo dílo i text přináší zprávu o tom, že rodina je výrazem svátosti a že má svůj církevní rozměr – je od církve neoddelitelná. Svátosti jsou pak něčím, co člověka tajemně přetváří, proměňuje.

Člověk je tak, zdá se, předurčen dojít svého konečného cíle štěstí. A k tomuto cíli nedojde sám. Naším cílem je sjednocení s Kristem a se všemi, které Kristus nese. Obraz církve a svátosti manželství je dokonalým vyobrazením Božího záměru, který má Bůh s námi lidmi. Princip rodiny je tak i principem života ve vzájemnosti, odkázanosti, sebedarování a sjednocení. Kristova církev disponuje vším

(Název obrazu: „Toto tajemství je veliké“. Autor: P. Marko Ivan Rupnik.

potřebným, aby člověk mohl takového cíle dojít. Je totiž Kristem posvěcována. Živě, skutečně a přítomně.

Tajemství církve, svátostí, kříže... a mnohá další tajemství. Ačkoli o nich dokážeme přemýšlet, psát a hovořit i na té nejlepší akademické úrovni, – přesto nezapomínejme, že přemýšlíme, píšeme a hovoříme o něčem, co nás z podstaty samé zcela přesahuje. Mystérium dějin spásy zjevené a dovršené v Kristu, přesto zahalené a v čase otevřené. Přejeme všem – snoubencům, kteří se chystají „založit“ rodinu - přijmout svátost manželství, ale také stávajícím manželům, rodinám – aby se na své cestě životem stále více a opravdověji setkávali s Láskou a žili s Ní.

Za naše Diecézní centrum pro rodinu Vám vše dobré přeje a žehná

jáhen Andy Loos)

Diecézní centrum pro mládež

Výzdoba na CSM bude vypadat prostě skvěle!

Rozhovor s Martinou Dvořákovou, vedoucí přípravného týmu Výzdoby na Celostátním setkání mládeže v Hradci Králové 2022

Vedoucí týmu Výzdoba Martina Dvořáková pracuje na Diecézním centru mládeže v Brně, kde připravuje nejrůznější akce, jako např. „diecézko“, festival Kafafest, večery pod Petrovem nebo třeba animátorský kurz. Má ráda tradice, pohádky a příběhy pro děti, dobré české ilustrátory, modrotisk, šití, dobré víno a čas strávený s rodinou nebo přáteli.

77 Byla jsi na nějakém předchozím CSM? Máš odtamtud nějaký zajímavý zážitek, o který by ses mohla podělit?

Byla jsem na minulém CSM v Olomouci v týmu stravování. Měli jsme na starosti jídelnu pro pořadatele, a proto jsme se mohli setkat se spoustou nadšených dobrovolníků, kteří věnovali čas a energii samotnému setkání. Konkrétní zážitek asi nemám, byl to zkrátka hezky naplněný čas, i když chvílemi trochu náročný.

77 Pokud bys nebyla součástí týmu, jela bys na CSM? Co by bylo pro Tebe motivací se setkání opětovně zúčastnit?

Kdybych byla např. ještě na střední nebo vysoké škole, zúčastnila bych se. Ráda vzpomínám na Světové dny mladých v Krakově, kam bych znovu jela určitě – každé setkání mládeže byl pro mě vždycky skvělý zážitek.

77 Jaké konkrétní činnosti zaujímá tým Výzdoby, jehož jsi vedoucí? Co všechno tomu předchází?

Jde především o výzdobu města, značení všech cest, aby nikdo nezabloudil, výzdobu všech prostor, kde se setkání odehrává

(ubytování, sály, jídelna, ...) a samozřejmě i liturgická výzdoba pro společné mše svaté. Předchází tomu příprava všech potřebných materiálů a promýšlení, co a kam umístit.

77 Máš už nějakou představu, jak bude na CSM vypadat výzdoba?

No prostě skvěle!

77 Hledáš do týmu nějaké pomocníky? Co by takový pomocník měl mít za kompetence? Kam se může hlásit?

Nějaké pomocníky už jsem oslovila, ale pár šikovných a ochotných ruk bude ještě potřeba. Důležitá je ochota a nadšení do společného díla. Hlásit se mohou všichni ve společném přihlašovacím formuláři.

77 Máš nějakou Message, kterou bys chtěla říct mladým?

Přijed' na setkání!

Kateřina Odvodyová)

Převzato z celostatnisetkanimladeze.cz

Úvahy nad Krédem (5)

Věřím v jednu, svatou, všeobecnou, apoštolskou církev

Pomoci křesťanovi *věřit v církev* znamená naučit ho rozlišovat, co k církvi patří a co ne, učit ho rozpoznávat podstatné a budovat realistická očekávání. Dovolte mi drobnou ilustraci. Snadno si vybavíme Staroměstskou radnici a unikátní středověké horologium – orloj, vděčnou atrakci pro dětské i dospělé návštěvníky našeho hlavního města. Každou celou hodinu se během sezóny scházejí před jižní stranou staroměstské radnice desítky, ba stovky turistů, aby shlédli malé představení, které pražský orloj nabízí. Diváci zírají vzhůru na procházející apoštoly, na marnivce prohlížejícího se v zrcátku, na bohatce natrásajícího svým měšcem, na smrtku, jež rozhoupe zvonec, dříve než na závěr celé podívané zakokrhá šůry zlatý kohout.

Dovoluji si tvrdit, že většina přítomných však vůbec nezaznamená, co je na pražském orloji skutečně fascinující a mimořádné. Bezesporu nejzajímavější je totiž astronomická část orloje, ukazující polohy nebeských těles. Je na ní zobrazena aktuální poloha Slunce a Měsíce na obloze, a to jak vůči obzoru, tak vůči zvířetníku. Orloj je vlastně malým planetáriem, které ukazuje základní stav ve své době pozorovatelného vesmíru (XV. století). Hodinový stroj ve shodě se skutečností pohybuje na astronomickém ciferníku ukazatelem ekliptiky Slunce a Měsíce, měsíční koule ukazuje své fáze.

Mám za to, že s církvi je to poněkud obdobné jako s pražským orlojem. Většinu přihlížejících unikají podstatné a zajímavé věci. Křesťan na své cestě zraní postupně obrací svůj pohled k tomu, co dělá církev církvi, na co se lze spolehnout, čemu se dá věřit a v co lze věřit. Jistě to není v první řadě církevní „establishment“, sporné momenty křesťanských dějin, ani nejrůznější figurky

defilující na náboženské scéně. Fascinující aspekty křesťanství, ačkoli zdánlivě na očích, unikají pozornosti a zájmu většiny. Co tedy může člověk v církvi najít? Především evangelium o Boží lásce k člověku, může se naučit řeč znamení, kterým se v církvi říká svátosti, a objevovat zkušenost tisíciletí, po kterých cestách v životě se vyplatí kráčet.

” Mám za to, že s církvi je to poněkud obdobné jako s pražským orlojem. Většinu přihlížejících unikají podstatné a zajímavé věci.

Vraťme se ještě jednou k našemu podobnosti o orloji. Obdivuhodné a jedinečné astronomické hodiny turista civící na orloj nevidí, nevnímá a nechápe, zkrátka většinou přehlédne ono podivuhodné zařízení mezi okénky pro apoštoly nahore a kalendářovým kolem dole. Tak je to i s církvi: ony čtyři úžasné vlastnosti – apoštolskost, katolicitu, svatost a jednotu nevytvořili lidé, a proto ji lidskýma očima není snadné zahlédnout. Církvi její

kvality daruje Ježíš, a správně připomíná Tomáš Akvinský, že víra v církev je rozvinutím víry v Ducha Svatého. Přál bych věřícím naší svatodušní diecéze, aby se těšili z životodárného tajemství, kterým nás církev obdarovává, aby v ní objevili společenství, za které jsou spoluodpovědní a aby dokázali církev unést i jako paradox.

Proč paradox? Konstituce *Lumen gentium* říká, že církev je „zároveň svatá i stále potřebuje očišťování“ (LG 8). Nejinak se vyjadřuje i dokument *Tertio millennio adveniente*, vydaný při příležitosti Jubilejního roku 2000, jenž hovoří o nutnosti, aby církev očišťovala paměť a žádala odpuštění (TMA 33-36). Snad nejvýmluvnějším projevem této kritické a kající sebereflexe církve byla pak prosba o odpuštění vyslovená 12. března 2000 svatým papežem Janem Pavlem II.

Společenství církve však přes svou institucionální křehkost, dějinnou zranitelnost a lidskou hříšnost zůstává nenahraditelnou cestou, po které kráčí Bůh k člověku. Když se tradičně hovořilo o „známkách“ církve (*notae Ecclesiae*), chtělo se říci, že Bůh hledá cestičku ke každému člověku (katolicita), že po nich schází sám Kristus, *jediný Spasitel*, se svými dary (jednota a svatost) a že poklad své milosti svěřuje slabým lidem, aby jej nesli a *rozdávali* z něj zadarmo (apoštolskost).

P. David Bouma)

David Bouma

capellanus specialis a docent
na KKNS PdF UHK a katedře
filosofie a systematické teologie
KTF UK

Naslouchat sobě i Duchu Svatému

V lednu. se v Pardubicích sešli kněží, kteří zastávají v královéhradecké diecézi funkce okrskových vikářů, aby spolu se členy biskupské rady probírali otázky, které nastolila probíhající **Synoda o synodalitě církve**.

Zeptali jsme se na průběh setkání **P. Prokopa Brože**, koordinátora diecézního synodiálního procesu.

?? Proč jste se nad synodou s vikáři sešli?

Na pravidelných měsíčních setkáních s okrskovými vikáři jsme vždy o synodě mluvili, byli dobře informováni o jednotlivých krocích, jak se tvořily přes farní koordinátory synodální skupiny. Když se proces ve farnostech postupně rozjel, přišel nápad, že bychom se sešli v lednovém termínu a zkusili si projít metodou synodální skupiny.

?? Jak organizačně setkání vypadalo?

Sešli se téměř všichni okrskoví vikáři a také členové biskupské rady. Vytvořili jsme dvě synodální skupiny po osmi členech. Nejprve jsme si zvolili hlavní téma a v obou skupinách jsme vybrali téma rozhodování spojené s tématem autority. Po modlitbě a krátké pauze na oběd jsme pokračovali tzv. druhým typem synodální skupiny, to trvalo necelé dvě hodiny. A pak jsme se sešli na závěr, abychom si poreferovali v plénu o základních tezích a postřezích. Na závěr jsme diskutovali otázku zpracování výstupů ze synodálních skupin.

?? Jak jste pojali zvolené téma?

Každý kněz má s rozhodováním zkušenosti, které jsou většinou poznamenány příležitostnými tlaky a napětími ve farnostech. Kněží to musí zpracovat a rozhodnutí učinit. Do procesu připravovaného rozhodnutí formou rozlišování je proto dobré vložit momenty naslouchání a dialogu, jež představu o konečném řešení

nemanipulují, ale naopak zpřesňují. Často byla zmiňována pastorační rada farnosti, která zázemí k rozlišování poskytuje.

?? Jak mohou nyní vikáři nést poselství synody dále?

Prožitek sdíleného času s bratřími kněžími je jedinečný, tedy pokud nejde jen o debatění, ale o společenství v modlitbě, v naslouchání, v prosbě k Duchu Svatému o světlo a pomoc. Nyní mohou okrskoví vikáři tuto zkušenost nabídnout i kněžím na vikariátu, s nimiž jsou si ve službě nejbliž.

?? Co pro vás kněze synoda vlastně znamená?

Synoda o synodalitě dává prostor jednomu velmi důležitému postoji: schopnost cenit si druhého člověka natolik, že si vzájemně naslouchají a jeden od druhého se učí naslouchat Duchu Svatému. Myslím, že nám synoda může pomoci netrčet v často nešikovně nastavených stereotypch a znovu živě utvářet vztahy na bázi úcty a naslouchání. Tím se vytváří nově prostor k tomu, aby kněz více, s otevřeným srdcem a ve víře, dával k dispozici celému společenství dar kněžství.

?? Může pomoci synoda v dnešní době, kdy je tendence i katolickou církev roztržít zevnitř?

Synodalita pracuje s vědomím celku. Papež František říká, že celek je více než součet částí. Je to ostatně velmi vzácný celek, jehož jsme součástí a který je možné ustavičně obnovovat formou vnitřního spojení, společenství všech členů. Synodalita má proto též hojivý efekt na společnost, která trpí vnitřním rozdělením a rozpadem.

?? Jak lze synodu přenést i do té nejmenší církevní buňky – do rodiny?

Synodalita představuje způsob soužití lidí, takže je možné ji uplatňovat též v rodině. Naslouchání, způsob komunikace, směřovat na podstatné věci, pojímat svůj život jako poslání s hlubším založením a dalekosáhlejším dopadem, to vše je možné uchovávat a rozvíjet. Rodina se pak stává místem, kde lidské soužití umožňuje základní hodnoty chránit a rozvíjet. Tedy například víru v Boha, formaci osobního přesvědčení, schopnost milovat v pravdě, vzájemnou pomoc v nepohodě a krizi. Synodalita také umí stmelovat společenství napříč generacemi.

?? Sejdete se s vikáři nad synodou opět?

Plánujeme způsob práce synodální skupiny využít i v budoucnu k nahlédnutí a rozvoji důležitých témat kněžského života. Ale to už bude diecézní fáze biskupské synody o synodalitě uzavřená.

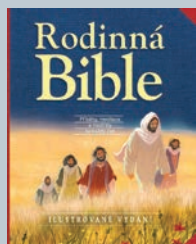
(Knižní tipy

Nakladatelství Doron

Uhřetice 76, 683 33 Nesovice
Tel.: 517 367 656, doron@doron.cz
www.doron.cz

Rodinná Bible

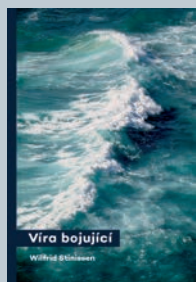
Ilustrované vydání

Tato kniha obsahuje 365 biblických témat, každé doplněno o myšlenky nebo otázky, které mohou pomoci dětem i dospělým hlouběji poznat biblické poselství a získat povzbuzení pro všední den. Kniha může sloužit například při každodenní bohoslužbě. Jednotlivé meditace doplňuje krátká modlitba. Orientaci v textu usnadňuje rejstřík na konci knihy. *Váz., 392 str., 599 Kč*

Wilfrid Stinissen

Víra bojující

Stručné, avšak velmi objevené pojednání na téma „jákovského zápasu“, který čeká každého křesťana, pokud to se svou vírou myslí vážně. „Životem bojovníka žije člověk na zemi,“ vyznává Jób. Všichni to nějak zakoušíme. V nás i mimo nás působí cosi, co vybízí k boji. Většinou míváme pocit, že boj představuje odvrácenou stranu života, a proto je třeba se mu co nejvíce vyhýbat, abychom mohli prožít čas na zemi v klidu a míru. *Brož., 56 str., 69 Kč*

Dálkové studium s teologickým zaměřením na UHK

Do **31. března 2022** je možné prostřednictvím internetových stránek Pedagogické fakulty UHK podat přihlášku k **bakalářskému** kombinovanému-dálkovému studiu s teologickým zaměřením. Tento obor před 18 lety připravila v součinnosti s Biskupstvem královéhradeckým Pedagogická fakulta Univerzity Hradec Králové. Přímou v Hradci Králové tak lze o sobotách, cca desetkrát za semestr, studovat v **programu Náboženská výchova**. Studium programu nabízí nejen základní vysokoškolské vzdělání v katolické teologii, ale doplňuje ho i pedagogicko-psychologickou přípravou. Studium programu je proto vhodné pro katechety i pro ostatní spolupracovníky při farních i dalších pastoračních aktivitách. Výuku hlavních teologických předmětů zajišťují duchovní Královéhradecké diecéze.

Po bakalářském programu lze navázat magisterským

Pro zájemce o studium bakalářského programu je též důležité, že po jeho absolvování se jim nabízí možnost navazujícího magisterského studia na Katolické teologické fakultě UK v Praze, Cyrilometodějské teologické fakultě UP v Olomouci i na dalších teologických fakultách.

„Přijímací zkouška proběhne v květnu či červnu 2022 ve formě pohovoru, který bude zaměřen na otázky související s motivací ke studiu, s představami o náplni teologického studia a s dalšími předpoklady, ke kterým lze počítat i aktivní zapojení do života farnosti. Doporučujeme uchazečům, aby si k vlastnímu přijímacímu pohovoru s sebou opatřili doporučení ke studiu od duchovního správce. Pozornosti zájemců o prezenční i kombinované studium s etickou, religionistickou, filozofickou, kulturně-antropologickou a pedagogicko-psychologickou náplní doporučujeme studijní program *Transkulturní komunikace*“, sdělil Jan Hojda z královéhradecké Pedagogické fakulty, který další informace týkající náplně studia či přijímací zkoušky rád poskytne coby garant studijního programu na **tel. 777 118 587** či e-mail: jan.hojda@uhk.cz. Přihlášku k bakalářskému studiu je možné podávat, informace o přijímací zkoušce i odkaz na elektronickou přihlášku jsou dostupné na: www.uhk.cz.

Charitní kvíz

Letos slaví Charita v naší diecézi 30 let obnovené činnosti. Při této příležitosti jsme pro vás připravili soutěžní kvíz o pěkné ceny:

- **1.** Který královéhradecký biskup před třiceti lety znovu založil Diecézní katolickou charitu Hradec Králové?
- **2.** Ve kterém městě v naší diecézi Charita vybudovala první český lůžkový hospic a jméno jaké naší světičky nese?
- **3.** V jaké zemi realizuje Diecézní katolická charita Hradec Králové s pomocí českých dárců projekt Adopce na dálku, který pomáhá získat vzdělání dětem z nejhudších rodin?

Své odpovědi, prosím, pošlete do konce tohoto měsíce, buď e-mailem na adresu: dchhk@hk.caritas.cz (do předmětu zprávy, prosím, uveďte „kvíz“), nebo poštou na adresu: Diecézní katolická charita Hradec Králové, Velké náměstí 37/46, 500 01 Hradec Králové (obálku, prosím, označte slovem „kvíz“).

Nezapomeňte nám napsat také své jméno, příjmení a adresu pro případné zaslání výhry.

Z došlých správných odpovědí vylosujeme tři výherce, kteří od nás obdrží odměnu v podobě knížky a drobných dárkových předmětů.

Těšíme se na vaše správné odpovědi!

Více také na www.hk.caritas.cz)

Získejte 26 dílů cyklu Dialog víry a hudby

Komplet pořadu Rádia Proglas může být inspirací pro sbory a scholy

Stovky chrámových a kostelních sborů a schol se podílejí na tom, aby liturgie byla živá a krásnější. Je zájem o nabídku hlubšího duchovního vedení a vzdělávání. Jde o tisíce dobrovolníků, kteří o to stojí.

Rádio PROGLAS v letech 2004–2006 odvysílala cyklus pořadů **Dialog víry a hudby**, celkem 26 půlhodinových pořadů s tematickým zaměřením na duchovní život a se zvukovými záznamy významných liturgických sborových skladeb minulosti a současnosti.

Celý projekt realizoval pracovní tým Katedrálního střediska liturgické hudby a zpěvu v Olomouci (Mons. Josef Hrdlička, Mgr. Jan Kupka, doc. Michal Altrichter, průvodní slovo Klára Beránková). Cyklus vzbudil značný zájem posluchačů.

Protože všechna dříve vydaná dvě CD (obsah ve formátu MP3) byla již vyprodána a tato technika ustupuje, nabízí Rádio Proglas zájemcům ve farnostech (kněží, varhaníci, sbormistři) zaslání všech 26 pořadů z Rádia Proglas do počítačů příjemce, ve farnostech, které projeví o to zájem. Technický poplatek činí za obsah jednoho CD (MP3 celkem 6 hod) symbolickou částku 100 Kč jako dar Rádiu Proglas. (Za obě CD současně 200 Kč.)

Telefonické spojení s manažerem Janem Janoškou je možné přes telefonní číslo recepce Rádia Proglas 543 217 241.

Pokud si sbory několikrát do roka při nácviu a zkouškách zařadí poslech jednoho pořadu, měly by duchovně vzdělávací tematický dlouhodobý program k prohloubení jejich vztahu k liturgii a duchovnímu životu i kvalitě zpěvu.

Sboristé patří k obětavým lidem ve službě Církvi a mohli by ve farnostech tvořit i synodální skupinu těch, kdo chtějí přispět k vyšší úrovni svého poslání i duchovního života. Téma tohoto cyklu jsou zaměřena na chrámové sbory a vážnou hudbu (nikoli rytmickou), ale i mládež zpívající ve scholách by si tyto pořady jistě také se zájmem poslechla.

Po předběžném jednání s Rádiem Proglas je tato nabídka otevřená všem sborům ve všech diecézích, kde o to bude zájem.

Sekretariát ČBK)

Misijní postní modlitba (s almužnou)

V postní době jsme vyzýváni, abychom si něco odřekli, více se modlili a mysleli na ty, kteří se bez naší pomoci neobejdou. Papežská misijní díla vám opět nabízejí možnost zapojit se do postní modlitební aktivity spojené s dobrým skutkem. V letošním roce se jedná o křížovou cestu spojenou s osobností Pauline Jaricot, zakladatelky Díla šíření víry, která bude v květnu blahorečena.

Modlitební aktivita se nese v duchu slov Jeana Maria Vianneye: „Dobrotivý Bůh zajišťuje často největší dary v klenotnici nebe porozuměním křížové cestě; láskou ke zkouškám a utrpení.“

Svatý farář arský byl Paulinovým dlouholetým blízkým přítelem, a byl to také on, kdo ji uvedl do mystiky kříže, když jí vysvětloval, že kdo se pokouší křížem uniknout, bude svým břemenem utisknut, ale kdo jej v lásce přijme, déle již netrpí. Pauline tato slova ve svém životě naplnila bezezbytkem, takže Jean Maria Vianney o ní později prohlásil: „Znám jednu osobu, která nese těžký kříž a nese ho s velikou láskou. Je to slečna Jaricot.“

Křížová cesta s Pauline Jaricot

Přestože se Pauline narodila do bohaté rodiny, zemřela ve velké chudobě. Ač byla v mládí marnivá, během jednoho kázání pochopila, že víc než lidem by se měla snažit zalíbit Bohu. Navzdory nemocem a protivenstvím, které jí po celý život komplikovaly její plány, se zapáleně snažila naplnit vše, k čemu se cítila být

ZAPOJTE SE do misijní modlitby s
PAULINE JARICOT
1799 - 1842

„Dobrotivý Bůh často zajišťuje největší dary v klenotnici nebe porozuměním křížové cestě; láskou ke zkouškám a utrpení.“

Křížovou cestu si můžete objednat v Národní kanceláři PMD nebo stáhnout na www.missio.cz

povolána. A přestože iniciovala a finančně podporovala mnoho ušlechtilých sociálních i duchovních aktivit, konec života prožila v hanbě, ponížení a zapomenutí. Když umírala, netušila nic o tom, jak velké a celosvětové dílo po sobě ve skutečnosti zanechává a že její dílo i její odkaz přetrvá stovky let...

Nechme se inspirovat jejím životem. Provázet křížovou cestou nás budou úryvky z jejího deníku, který si psala na přání svého duchovního otce mezi svým 17. až 20. rokem. Měla se zpětně podívat na svůj dosavadní život a uvědomit si silné okamžiky své existence a rozpoznat v nich Boží působení. Píše ho tedy prakticky na začátku svého života, ale už tehdy se v něm odrážela hloubka jejího vztahu k Bohu.

Během postu lze také odkládat finanční dary a následně je věnovat na projekty Papežského misijního díla šíření víry,

kteří Pauline před dvěma sty lety založila. Konkrétně můžete podpořit výstavbu vodovodního zařízení v paraguajské farnosti Campo-Aceval, které umožní místním lidem zachytávat dešťovou vodu a dělat si tak zásoby na období sucha.

Mysleme tedy v postní době na všechny, kteří nemají štěstí na dobré životní podmínky a žijí v neúrodných a chudých oblastech. Spojme se společně se svými bratry a sestrami v modlitbě a podpořme jejich úsilí také finančním darem.

Číslo účtu PMD: 72540444/2700, var. symbol 10, do poznámky „Paraguay“

Křížovou cestu si můžete stáhnout v pdf souboru do svého mobilního zařízení, nebo si jej vytisknout. Naleznete jej na stránkách www.bihk.cz, v sekci Aktivity a duchovní služby, Papežská misijní díla, Aktuality.

Můžete si také objednat tištěnou verzi přímo v Národní kanceláři nebo u diecézní ředitelky PMD.

Modlit se můžeme jako jednotlivci, nebo ve společenství – ať už farním nebo ve své rodině.

Národní kancelář Papežských misijních děl

Na Kropáčce 30/1, 500 03 Hradec Králové
tel. 604 838 882, číslo účtu: 72540444/2700
e-mail: pmd@missio.cz, FB: PapezskaMisijniDila
www.missio.cz

Tříkrálová sbírka pomáhá i chudým studentům v Indii

Již téměř šedesát nadaných indických studentů z chudých rodin dostalo příležitost vzdělávat se na vysoké škole díky dobročinnému projektu Univerzita, který v Indii realizuje Diecézní charita Hradec Králové. Studium jim dává znalosti, rozhled i možnost získat potřebnou praxi ve svém oboru. Jsou mezi nimi budoucí zdravotní sestry a učitelé, ale i šéfkuchaři. Projekt Univerzita podpořily z části výtěžku Tříkrálové sbírky také Charity v královéhradecké diecézi. Ve školním roce 2020/21 tak tříkráloví dárci umožnili vzdělávání 32 vysokoškoláků z chudých poměrů v oblasti Belgaum v indickém státě Karnátaka.

„Zatímco většina výtěžku Tříkrálové sbírky pomáhá lidem v nouzi v České republice, menší část je každoročně určena na rozvojovou a humanitární pomoc v zahraničí. Ráda bych poděkovala všem dárcům a dobrovolníkům, kteří se do této sbírky zapojují,“ říká Ing. Anna Maclová, ředitelka Diecézní charity Hradec Králové. *„Projekt Univerzita běží již od roku 2016 a rozšiřuje náš dlouhodobý vzdělávací projekt Adopce na dálku. Těší nás, že můžeme chudé indické studenty přiblížit k jejich vysněnému povolání. Touto cestou Vám chceme krátce představit alespoň tři z nich.“*

Jennifer ráda pečuje o zdraví dětí

„Naše zdravotnická škola sousedí s nemocnicí. Jsem nesmírně šťastná, že jsem součástí této instituce, která s láskou pečuje o lidi. Personál nám hodně pomáhá a našla jsem tu nové přátele,“ říká budoucí zdravotnice Jennifer Nazareth. Studium velmi obohatilo její život a ukázalo jí způsoby, jak může být prospěšná své rodině i celé společnosti. Naučila se, jak se dá předcházet nemocem. Účastnila se například kampaní proti dětské obrně. I v budoucnu by ráda pečovala hlavně o děti.

Roja nedá dopustit na matematiku

Roja Fernandes studuje fyziku, chemii a matematiku, která je jejím oblíbeným předmětem, protože pomocí čísel je možné vyřešit neskutečné množství problémů. Už v dětství se 2–4 hodiny denně věnovala řešení matematických úloh. Chtěla by se stát profesorkou matematiky a přesvědčit své studenty o tom, že je to snadný předmět. *„Už teď doučuji mladší studenty a radím jim, jak se vyvarovat chyb. Naučila jsem se přitom od nich spoustu věcí,“* prozrazuje nadšeně Roja.

(Jennifer z indické oblasti Belgaum studuje zdravotnictví a jednou by ráda pečovala o děti. Je nesmírně vděčná všem dárcům, kteří jí studium vysněného oboru umožnili. Foto: Adopce na dálku – Diecézní charita Hradec Králové)

Xavier chce být šéfkuchařem

Xavier Fernandes je synem drobných rolníků. Bez finanční podpory z Tříkrálové sbírky by na univerzitní studium nemohl pomýšlet. Vybral si obor management hotelnictví, v rámci kterého již absolvoval šestiměsíční praxi. *„Chtěl bych být šéfkuchařem na lodi. Rád bych cestoval po světě a poznával kulturu různých zemí. Ze svého příjmu budu podporovat svoje rodiče, kteří se pro mě hodně obětovali. Budu také pomáhat potřebným dětem,“* plánuje Xavier.

Projekt Univerzita bude pokračovat i v následujících letech a podpoří další sociálně znevýhodněné mladé lidi. Více informací o rozvojových projektech Diecézní charity Hradec Králové v Indii najdete na webu www.adopce.hk.caritas.cz.

(KALENDÁŘ AKCÍ NA BŘEZEN

Hradec Králové, Přelouč, Česká Třebová a Rokytnice nad Jizerou

Putovní výstava příběhů z Indie

- Přelouč – kostel sv. Jakuba Většího
- Rokytnice nad Jizerou – kostel sv. Michaela, archanděla
- Česká Třebová – Městská knihovna
- Hradec Králové – venkovní výstava na plotě Domova mládeže zdravotnické školy, Hradecká 868/1 (naproti univerzitnímu kampusu)

Poznejte příběhy indických dětí zapojených do projektu Adopce na dálku hradecké Diecézní charity. Více na webu www.adopce.hk.caritas.cz.

(AKTUALITY

Letošní koleda vynesla rekordních 21,1 milionů pro nemocné a potřebné

Hradec Králové: Po roční pauze tři králové opět koledovali a rozdávali radost naživo i v našich regionech. Do ulic jich vyrazilo sice méně a chodili hlavně venku kvůli epidemickým opatřením, ale koledovali s o to větším nadšením a nasazením. Celkový výtěžek letošní Tříkrálové sbírky v hradecké diecézi činí rekordních 21,1 milionů korun. Historicky největší je i celostátní výsledek, který dosáhl neuvěřitelných 139,1 milionů korun. Charity z darovaných peněz podpoří především své služby na pomoc nemocným, handicapovaným, seniorům, matkám s dětmi v tísní a dalším potřebným v regionu. Jsme rádi, že koleda zase přinesla spoustu milých setkání napříč všemi generacemi, radost, požehnání a nadšení pro dobrou věc. Děkujeme i za dary do online kasičky na www.trikralovasbirka.cz, kde je možné přispívat po celý rok.

„Děkujeme všem dárcům za štědrost a solidaritu. Velmi si vážíme toho, že i v této nelehké době lidé myslí na nemocné a potřebné, kterým naše Charity pomáhají,“ říká Ing. Anna Maclová, ředitelka Diecézní charity Hradec Králové, a dodává: *„Poděkování patří také koledníkům, dobrovolníkům a charitním pracovníkům za nasazení a pomoc při organizaci dobročinné Tříkrálové sbírky, která byla kvůli pandemii opět náročná. Díky rovněž všem úřadům, farnostem, institucím, obchodům a provozovněm za umístění statických kasiček, do kterých mohli lidé také přispívat.“*

Podrobné výsledky Tříkrálové sbírky 2022 v naší diecézi najdete na straně 34 a na webu www.hk.caritas.cz, kde jsou uveřejněny také všechny záměry sbírky.

Jana Karasová)

(Slavnostní přestřižení pásky a požehnání prostor nového Centra denních a terénních služeb sv. Pia a domácí kaple Neposkvrněného Srdce Panny Marie v Červeném Kostelci se uskutečnilo symbolicky u příležitosti Světového dne nemocných. Foto: archiv Oblastní charity Červený Kostelec

Bývalé umělecké ateliéry poskytnou úlevu těžce nemocným lidem

Červený Kostelec: V pátek 11. února se uskutečnilo slavnostní otevření nového zázemí služeb Oblastní charity Červený Kostelec. V památkově chráněné budově bývalých sochařských ateliérů Břetislava Kafky tak vzniklo nové centrum poskytující adekvátní zázemí pro Mobilní hospic Anežky České, Ambulanci paliativní péče se Stacionářem léčby bolesti, Ošetřovatelskou službu a Půjčovnu pomůcek. Jeho součástí je i nová kaple Neposkvrněného srdce Panny Marie. Prostory nového centra, které začne těžce nemocným sloužit od 1. března, posvětil biskup Josef Kajnek po slavnostní mši svaté. Současně proběhlo poklepání základního kamene novostavby chráněných bytů, které bude Oblastní charita Červený Kostelec budovat v letošním roce.

„Již téměř 30 let se v Červeném Kostelci snažíme o vybudování systému komplexní péče pro těžce a nevléčitelně nemocné pacienty. Dosud sídlily naše služby v několika objektech ve městě. Sestěhováním do jednoho objektu dojde k ještě větší provázanosti jednotlivých služeb a k výraznému zlepšení komfortu pro těžce nemocné. Věříme, že nové prostory jim v jejich nelehkých životních chvílích pomohou svoji situaci lépe zvládat,“ říká Ing. Mgr. Miroslav Wajsar, ředitel Oblastní charity Červený Kostelec, a dodává: *„Děkujeme všem, kteří tuto stavbu pomáhali zrealizovat. Rekonstrukce probíhala ve spolupráci s Královéhradeckým krajem, na jejím dokončení se pak finančně podílelo velké množství dárců, partnerů z řad firem, nadací. Ani samotná každodenní činnost Charity by však bez dárců nebyla možná a jsme velice vděční, že nás tato podpora po dobu naší činnosti provází.“* Více také na www.ochck.cz.

Michal Klemm)

Charitě jde o odbornost a lidskost

Hradec Králové: Mezinárodní konferenci, která se uskuteční ve dnech 20. až 21. dubna 2022 v Hradci Králové, vyvrcholí první etapa projektu Diecézní katolické charity Hradec Králové na téma „Etický program DEKACERT® v charitní praxi v Čechách“. Jeho autorkou je prof. Dr. Theol. Elisabeth Jünemann z Německa, která vyškolila 12 lektorů a ti v charitních zařízeních diskutují s pracovníky o křesťanských hodnotách a etických normách v jejich každodenní práci. Konference se koná pod záštitou olomouckého arcibiskupa Jana Graubnera a královéhradeckého biskupa Jana Vokála.

Nositel projektu zaměřeného na aplikaci Etického programu DEKACERT®, který byl původně zamýšlen na 27 měsíců a z důvodu pandemie byl opakovaně prodloužen, je Diecézní katolická charita Hradec Králové. Jeho partnery jsou Arcidiecézní charita Olomouc a Diecézní charity ostravsko-opavská, České Budějovice a Plzeň. Spolupracujícím subjektem je také Vzdělávací institut pro charitní praxi, o.p.s. Projekt, který byl nedávno zahájen i na Slovensku, významně podpořila německá Nadace Renovabis.

Hlavním důvodem pro realizaci tohoto projektu byla skutečnost, že Charita se po sametové revoluci velmi rozvinula a stala se největším poskytovatelem zdravotních a sociálních služeb i humanitární pomoci u nás. Angažuje se rovněž v oblasti vzdělávání, prorodinné politiky nebo prevenci kriminality. Charita je také významným zaměstnavatelem, koordinuje tisíce dobrovolníků, má řadu příznivců a spolupracovníků. V charitních službách pracují lidé z různých oblastí, různého vzdělání a osobnostního nastavení, ne všichni však praktikují křesťanskou víru a mají povědomí o církevním zázemí organizace.

„V charitě jsou přesto vítáni, jelikož přicházejí s těmi nejlepšími úmysly – pomáhat potřebným v duchu odbornosti a lidskosti, chtějí se podílet na šíření obecného dobra a růst v lásce. Abychom skutečně plnili nejenom veřejné závazky vůči zadavatelům, jimiž jsou stát, kraje, obce, potřební občané, ale také očekávání zakladatele, kterým je církev, cítíme potřebu vzdělávat pracovníky i v této oblasti. To znamená vysvětlovat jim hlavní zásady a principy, které církev vyznává, seznamovat je s křesťanskými hodnotami a učit je poznávat je a uplatňovat ve své každodenní charitní službě i ve svém osobním životě,“ přibližuje podstatu projektu ředitelka Diecézní charity Hradec Králové Anna Maclová.

Na konferenci bude také prezentováno, jak s uvedeným Etickým programem DEKACERT® pracovat dlouhodobě a na základě dobré praxe bude uváděn postupně do dalších zařízení a služeb. Jen v královéhradecké diecézi jich Charity provozují přes 220. Charita vnímá člověka jako celistvou bytost a usiluje o to, aby pečovala jak o své pracovníky a dobrovolníky, ale také o uživatele sociálních, zdravotních služeb i navazujících aktivit v celistvosti. Vzdělávání proto zaměřuje nejenom na odbornost jednotlivých profesí, ale také na lidský přístup ke klientům služeb.

Domov sv. Josefa v Žirči děkuje všem dárcům, kteří se zapojili do úspěšného projektu Domovenka na pomoc lidem s roztroušenou sklerózou. Foto: archiv Oblastní charity Červený Kostelec

Co se nám v Domově sv. Josefa společně podařilo

Přestože se loňský rok neobešel bez různých omezení, nepolevili jsme v úsilí pomoci lidem s roztroušenou sklerózou. Povedlo se nám úspěšně ukončit projekt na výměnu oken a zahájit revitalizaci bylinkové zahrady, kde se naši klienti za hezkého počasí rádi schází. Připravili jsme šest vzdělávacích akcí a natočili instruktážní videa, která pomáhají lidem s roztroušenou sklerózou (RS) napříč celou republikou. Naším fyzioterapeutům se podařilo spolu s nemocnými odevičít 12 547 hodin v rámci 10 092 dnů pobytových služeb. A nesmíme zapomenout, že díky rozšíření odborné poradny jsme poskytli 2 441 hodin poradenství pro klienty nejen v Domově, ale i po telefonu nebo e-mailem přímo u nich doma.

Na krásné datum 11. 11. jsme již podruhé spustili projekt Domovenka, který pomáhá lidem s RS co nejvíce cvičit a díky tomu žít lehčí život. Za podpory dárců jsme získali za pouhé tři měsíce neuvěřitelné 4 tisíce Domovenek. Novým konceptem, který Domov přináší, je intenzivní rehabilitační péče na jedné z pobytových služeb s důrazem na nácvik soběstačnosti. Společně s pravidelným poradenstvím v domácím prostředí vytváří komplexní celoroční péči na míru pro vážně nemocné roztroušenou sklerózou vedoucí k maximální možné soběstačnosti.

Od začátku roku 2022 začínáme Domovenky využívat nejen na fyzioterapii, ale také na logopedii, psychoterapii nebo arteterapii. Tím 20 let trvání pomoci nemocným v Domově sv. Josefa v Žirči rozhodně nekončí. I nadále chceme pomáhat, budovat, zlepšovat naše služby.

Děkujeme, že jste součástí našeho příběhu pomoci, že nám i nadále pomáháte. Více také na www.domovsvatehojosefa.cz.

Výsledky Tříkrálové sbírky 2022 v královéhradecké diecézi

Název Charity	Počet kasiček	Výnos kasiček (v Kč)	Online koleda (Kč)	Bežhotovostní dary (Kč)
Charita Přelouč	142	411 769	1 900	500
DCH HK - Nové Město nad Metují	39	242 316	33 250	12 750
Farní charita Dobruška	160	761 762	11 511	1 700
Farní charita Dolní Újezd	46	382 110	1 200	7 300
Farní charita Litomyšl	112	730 119	13 142	1 200
Farní charita Rychnov nad Kněžnou	151	1 076 969	11 250	8 050
Farní charita Studenec u Horek	11	93 767	6 100	9 300
Oblastní charita Červený Kostelec	304	1 242 474	6 850	2 200
Oblastní charita Chrudim	308	1 474 597	15 620	15 623
Oblastní charita Dvůr Králové	130	404 474	4 163	5 270
Oblastní charita Havlíčkův Brod	431	2 475 477	36 669	4 220
Oblastní charita Hradec Králové	363	1 602 081	48 300	67 156
Oblastní charita Jičín	130	456 201	20 550	2 500
Oblastní charita Jilemnice	84	517 926	2 900	7 050
Oblastní charita Kutná Hora	238	1 018 709	15 002	11 563
Oblastní charita Náchod	185	1 112 467	17 150	8 460
Oblastní charita Nové Hrady u Skutče	257	1 207 762	8 750	1 300
Oblastní charita Pardubice	394	1 145 753	58 750	21 733
Oblastní charita Polička	181	771 642	7 400	64 050
Oblastní charita Trutnov	73	290 473	9 500	6 340
Oblastní charita Ústí nad Orlicí	538	3 020 021	57 333	37 350
Součet	4 277	20 438 869	388 590	295 615
Celkem				21 123 074

Poznámky a vysvětlivky: Uvedené údaje jsou až do úplného zkontrolování dokladů pouze orientační. V tabulce jsou uvedeny výsledky Tříkrálové sbírky 2022 v naší diecézi ke dni 17. 2. 2022. Do online kasičky na www.trikralovasbirka.cz je možné přispívat po celý rok.

DCH HK = Diecézní charita Hradec Králové; u DCH HK je uveden výtěžek sbírky v Novém Městě nad Metují a okolí.

Rozdělení výtěžku: Z výtěžku sbírky zůstává 65 % Charitě, která koledování zorganizovala, 15 % využije na své projekty příslušná diecézní Charita, 10 % pomůže potřebným v zahraničí, 5 % jde na celostátní projekty a zákonných 5 % na režii sbírky.

Více informací o Tříkrálové sbírce 2022 a o konkrétních záměrech využití vybraných peněz naleznete na www.hk.caritas.cz a www.trikralovasbirka.cz.

Děkujeme všem dárcům za štědrost a solidaritu i v této nelehké době!

NOVINKA

EXPOZICE ČESKOSLOVENSKÝCH
MOTOCYKLŮ A
HISTORIE VČELAŘSTVÍ

OD 15. ÚNORA 2022

Vyjímečná expozice známých
motocyklů a edukativní výstavy
o historii včelařství.

PROHLÍDKA JE MOŽNÁ
PO PŘEDCHOZÍ
DOMLUVĚ

140,-KČ/ DOSPĚLÍ
100,-KČ/ ZTP, SENIOŘI
80,-KČ DĚTI DO 12 LET

NÁVŠTEVNICKÉ CENTRUM KLÁŠTER ŽELIV

KONTAKT
+420 725 448 291
centrum@zeliv.eu

KLÁŠTER ŽELIV
NÁRODNÍ KULTURNÍ PAMÁTKA

UBYTOVÁNÍ PRO STUDENTKY
VYSOKÝCH A STŘEDNÍCH ŠKOL
HRADEC KRÁLOVÉ

SALESIÁNSKÝ DOMOV MLADÝCH

U NÁS NAJDETE:
RODINNÉ PROSTŘEDÍ,
DOBRÉ PODMÍNKY
PRO STUDIUM
A KŘESŤANSKÉ HODNOTY

Nabízíme: ubytování v jednolůžkových,
dvoulůžkových a třílůžkových pokojích.
Klidné prostředí pro studium, individuální
přístup, společné oslavy a aktivity.

Možnosti: lidsky růst, stávat se
zodpovědnou, hledat smysl života, hledat
a prohlubovat vztah k Bohu.

K dispozici: studovna, knihovna, kuchyň,
společenský sál, kaple, klavír, zahrada,
hřiště, WiFi, zastávka MHD před domem.

NAJDETE NÁS: DENISOVO NÁM. 172,
500 04 HRADEC KRÁLOVÉ
Mob. 731 625 923, sdmhk@volny.cz,
www.sdmhk.cz
Provincie kongregace Dcer P. Marie
Pomocnice (sestry salesiánky)

